

ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΠΟΝΟΜΕΥΣΗ

Ίσως τη στιγμή που θα διαβάσει κάποιος αυτές τις γραμμές η απεργία των καθηγητών να έχει πάρει νέες διαστάσεις, οπότε το άρθρο αυτό θα θεωρηθεί άκαιρο και ξεπερασμένο από την ίδια την πραγματικότητα. Όμως, περ' από την κατάληξη που μπορεί να έχει αυτός ο πρωτοφανής αγώνας, μια ανάλυση των δεδομένων που συνθέτουν τις νέες πραγματικότητες, καθώς κι η εκτίμηση των συγκεκριμένων σταθίων από τα οποία περνά το κίνημα αυτό, βοηθά στο ξεκαθάρισμα των απόψεων και δίνει ένα φως στο ερώτημα πώς πρέπει να προχωρήσουμε, τώρα και στο μέλλον.

Η συγκέντρωση της Αριστερής Κίνησης Καθηγητών

Την Παρασκευή στις 10 Ιούνη πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα ανοιχτή συγκέντρωση από την Αριστερή Κίνηση Καθηγητών.

Παρά το γεγονός ότι η προσέλευση των συναδέλφων δεν ήταν αυτή που περιμέναμε, ωστόσο η συζήτηση που έγινε και ο προβληματισμός που καταδείχθηκε ήταν αρκετά ικανοποιητικά.

Από τη μεριά της Κίνησης έγινε συγκεκριμένη ανάλυση της φάσης που περνούσε η απεργία εκείνη τη στιγμή.

Δόθηκε ιδιαίτερη βαρύτητα στις επικίνδυνες αυταπάτες που καλλιεργούνται έντεχνα στη βάση των Καθηγητών κι οι οποίες οδηγούν την απεργία με μαθηματική ακρίβεια στην ήττα και στη χρησιμοποίηση της, τελικά, από το «Κ-Κεξ» για την προώθηση των αντιλαϊκών σχεδίων του. Οι αυταπάτες αυτές εκφράζονται σε τρία επίπεδα: α) «Είναι άλλο ζήτημα τι λέει η Ν.Δ. και το «Κ-Κεξ» στις παρατάξεις τους ΔΑΚΕ και ΔΕΕ, αντίστοιχα, να κάνουν κι άλλο τι αυτές πραγματικά κάνουν» β) «Η ηγεσία της ΟΛΜΕ είναι μέν συμβιβαστική, αλλά αναγκάζεται και σπυραίνεται από τη βάση των καθηγητών, κι έτσι κρατάει μια αγωνιστική, γενικά, στάση» γ) «Κατά συνέπεια, πρέπει να μπει στις απεργιακές επιτροπές που ελέγχονται κι εποπτεύονται από την ΟΛΜΕ, ώστε να ελέγχουμε τις κινήσεις της και να τη σπρωχνουμε ανά πάσα στιγμή στη σωστή κατεύθυνση».

Ακόμα, τονισαμε την αναγκαιότητα να υψωθεί η σημαία του 20χιλιαίου, τώρα ακριβώς που έχει πουληθεί από την ηγεσία της ΟΛΜΕ, κάτω από το νεφέλωμα της «αναβάθμισης» και με το 150χιλιαίο και την αναγκαιότητα της εκλογής από τις γενικές συνέλευσεις των ΕΛΜΕ απεργιακών επιτροπών που, σε συντονισμό μεταξύ τους, θ' αναλάβουν αυτές την καθοδήγηση της απεργίας. Στη συζήτηση που ακολούθησε υποστηρίχθηκε ένα ειρηνικό φάσμα απόψεων. Γενικά, υπήρξε ομοφωνία ως προς το ρόλο των παρατάξεων και των κομμάτων στα οποία αυτές προσκυνούν. Οι συνάδελφοι μετέφεραν το κλίμα των γενικών συνελεύσεων τους, κυρίως σ' ΕΛΜΕ της Αθήνας, και στάθηκαν αρκετά στο ρόλο που παίζει το «Κ-Κεξ» μέσα στην απεργία και στο στόχο που πρέπει να κεντράρει, μία απεργιακή επιτροπή έξω από τον έλεγχο της ηγεσίας της ΟΛΜΕ: αρχικά να λειτουργήσει προπαγανδιστικά για το 20χιλιαίο και μετά, έχοντας αποκτήσει για την εμπιστοσύνη της βάσης, μπορεί να αναλάβει ακόμη και τη διαπραγμάτευση με την κυβέρνηση.

Περ' από τον προβληματισμό που αναπτύχθηκε και που μας έδωσε πολύτιμη βοήθεια, σημαντικό αποτέλεσμα της συγκέντρωσης ήταν και το ότι διεκρίναμε τον κύκλο των προσβάσεων μας σ' ΕΛΜΕ του λεκανοπέδιου που δεν έχουμε δική μας εκπροσώπηση.

Γενική συνέλευση προέδρων 11 του Ιούνη

Από τότε που η ηγεσία της ΠΑΣΚ αγνόησε οικειοθελώς από τον αγώνα (παραιτήση από την προεδρία της ΟΛΜΕ, προτάσεις εκμνηστευμού του 20χιλιαίου, καλωπόμενος ή ανοιχτός απεργοσπαστισμός), έμπαινε αντικειμενικά το ζήτημα για τη ΔΕΕ και τη ΔΑΚΕ α) το δικό τους μερτικό στο σπάσιμο της απεργίας να μην είναι σε καμία περίπτωση οφθαλμοφανές, β) να έρθει

το πράγμα έτσι, ώστε αυτός που θα σπάσει τελευταίος την απεργία να είναι κι ο πιο κερδισμένος στη συνείδηση καθηγητών και λαού. Έπρεπε, δηλαδή, η ΔΕΕ και η ΔΑΚΕ να προσπαθήσουν να πετάξουν έξω από την απεργία η μια την άλλη όσο πιο γρήγορα γινόταν, για να κερδίσει η καθέμία τους για λογαριασμό της το χαρακτηρισμό του «αγωνιστή», έστω και κρατώντας μόνο γι' άλλες δυο - τρεις μέρες την απεργία. Σ' αυτή την κατεύθυνση βοηθούσαν ιδιαίτερα οι δηλώσεις Μητσοτάκη και Φλωράκη, στη διάρκεια της συζήτησης στη Βουλή μ' αφορμή πρόταση δυσπιστίας προς την κυβέρνηση, που είχε καταθέσει η Ν.Δ. Ο πρώτος είχε πει ότι δεν αντέχει η οικονομία να ικανοποιηθεί τις οικονομικές διεκδικήσεις των καθηγητών, ενώ ο δεύτερος ότι δεν καλύπτει πολιτικά απεργία που οδηγεί στη ματαίωση των εξετάσεων.

Έτσι, υπήρχε η βάση για χτυπήματα «κάτω από τη ζώνη». Και την ευκαιρία αυτή άρπαξε η ΔΕΕ. Αυτό φάνηκε καθαρά το Σάββατο στις 11 του Ιούνη. Από τα χαράματα, κυριολεκτικά, άνθρωποι της ΔΕΕ βομβάρδιζαν τηλεφωνικά φίλους και γνωστούς καλώντας τους να κατευθύνονται στο Υπουργείο Προεδρίας, όπου επρόκειτο να γίνει συνάντηση Κακλαμάνη - ΟΛΜΕ, με το σλόγκαν: «Πηγαίνετε στο υπουργείο απόψε και φωνάζετε, γιατί θα μας πουλήσει η ΔΑΚΕ».

Μετά την άκαρπη λήξη της συνάντησης αυτής ακολούθησε γενική συνέλευση προέδρων, στη διάρκεια της οποίας, για πρώτη φορά, ηγετικά στελέχη της ΔΕΕ - πρόεδροι ΕΛΜΕ βγήκαν με κορώνες για δικαιοδοσία, κατάγγελλαν τη θέση του Μητσοτάκη για την «αντοχή της οικονομίας», αλλά απέφυγαν όπως ο διάολος το λιβάνι να μιλήσουν για τη δήλωση του Φλωράκη. Αυτό έκαναν και τη βδομάδα που ακολούθησε στις γενικές συνέλευσεις των ΕΛΜΕ, με μεγαλύτερη ένταση όμως. Στην επίθεση αυτή η ΔΑΚΕ αντέδρασε χλιαρά και βγήκε με ενωτικό - αυτόνομο προσώπιο: δε μας ενδιαφέρει τι λένε τα κόμματα, ο αγώνας αυτός είναι έξω από τα κόμματα, δεν χαρίζουμε τον αγώνα μας σε κανένα κόμμα κ.τ.λ. Ήδη όμως είχε δεχτεί τη μαχαίρα.

Τρίτη, 15 του Ιούνη

Ο Κακλαμάνης, με προκλητικό τρόπο, πετάει στη μούρη της ΟΛΜΕ ένα τετρασέλιδο κείμενο με τις τελικές, όπως τις ονόμασε, προτάσεις της κυβέρνησης στα αιτήματα των καθηγητών. Βασικό στοιχείο των προτάσεων αυτών ήταν η αύξηση των εξετάσεων από 30 χιλ. το χρόνο σε 66, αλλά κι αυτά διατυπωμένα μ' έναν τρόπο που επιεικώς μπορεί να χαρακτηριστεί αντιφαικός και παρεξηγήσιμος (δεν ξεκαθάρισε το κείμενο ποιοι θα παίρνουν το ποσό κι αν θα παίρνουν όλοι το ίδιο ποσό). Πέρα όμως απ' αυτό, το κείμενο του Κακλαμάνη απέδιδε σαφείς πολιτικές σκοπιμότητες στη Ν.Δ. (αυτό το είχε κάνει κι άλλες φορές) και, για πρώτη φορά, στο «Κεξ» και στην παραταξη του ΔΕΕ. Στο σημείο αυτό έλεγε: «Εάν δε γίνει δεκτή και η πρόταση αυτή, θα είναι πλέον φανερό ότι άλλοι είναι οι στόχοι αυτών που αρχικώς ανέλαβαν η στη συνέχεια προχώρησαν στην ίδια της απεργίας διαρκείας και της ματαίωσης των εξετάσεων, ανεξαρτήτως των δηλώσεων που έχουν γίνει στη Βουλή και στον τύπο». Και παρακάτω απειλεί και με κατασταλτικά μέτρα.

Στη συνεδρίαση του δ.σ. της ΟΛΜΕ το ίδιο βράδυ η ΔΕΕ και η ΔΑ-

ΚΕ «διαρρηγνούν τα ιμάτιά τους» και «πνέουν μένεα» κατά του Κακλαμάνη. Κοτζιάς κόμμα τους έβρισε! Το μετωπο ΔΕΕ - ΔΑΚΕ δρέπει νέες δάφνες, καθώς κανένας από τους δυο, για τους δικούς του λόγους, δε θέλει να σπάσει εκείνη τη στιγμή αλλά λίγο αργότερα.

Για τη ΔΑΚΕ το ζήτημα είναι ότι αν σπάσει πρώτα, πάει αυτόματα στον πατο στα μολύβι. Για το «Κ-Κεξ» και τη ΔΕΕ είναι η χροση ευκαιρία: Πατώντας σε μια πραγματική βάση, δηλαδή, στο ότι αυτά που δίνει ο Κακλαμάνης είναι ψίχουλα και στις ηλίθιες δηλώσεις του για «μειονότητες», την αξιοποιεί πολιτικά για να ροκανιστεί, μετά τον Τρίτη, άλλο ένα βασικό στέλεχος της αντι-Κ-Κεξ φράξης μέσα στην κυβέρνηση (ο πρόεδρος ανασχηματισμός τόδεστις καθαρά αυτό: ο Κακλαμάνης φεύγει από το υπουργείο παιδείας έχοντας αποτύχει να σπάσει την απεργία, και στο υπουργείο προεδρίας το βάζουν από δίπλα κι έναν αναληρωτή υπουργό). Κάτω ο Κακλαμάνη! Αυτό βροντοφωνάζει η εισήγηση, που είναι και δελτίο τύπου ταυτόχρονα, του δ.σ. της ΟΛΜΕ προς τις γενικές συνέλευσεις των ΕΛΜΕ. Από την άλλη μεριά, στην εισήγηση αυτή δεν αναλύεται καθόλου το οικονομικό μέρος των προτάσεων Κακλαμάνη, αφήνοντας έτσι, έντεχνα, να καλλιεργείται η εντύπωση ότι τα εξεταστικά είναι η διεκδίκηση των καθηγητών, εκφράζεται η βαθιά (!) ενγλωσσμένη προς την ΑΔΕ-ΔΥ που, υποτίθεται, συμπαρατάχτηκε στον αγώνα μας!

Το ίδιο διάστημα, και στα πλαίσια της πολιτικής πίσης που είναι πιο φανερό ότι ασκεί το «Κ-Κεξ» στην αντιπαλή του φράξη μέσα στην κυβέρνηση, βάζει τις ομοσπονδίες που ελέγχει, το ΕΚΑ και την ΑΣΓΜΕ να μας «συμπαρασταθούν».

Και εδώ, όμως, δεν μπορούν να κρυφτούν καλά. Κυρίαρχη, πάλι, προβάλλει η «αναβάθμιση» και η διεξαγωγή των εξετάσεων. Γι' αυτό και στην εισήγηση του δ.σ. της ΟΛΜΕ τονίζεται ιδιαίτερα «η σύνδεση του κινήματος των καθηγητών με το λαϊκό κίνημα». Μια τέτοιου είδους «σύνδεση» σε λίγο θα λειτουργήσει απεργοσπαστικά, καθώς οι αντιδράσεις που θα προκαλέσει η συνέχιση της απεργίας στα σωματεία - σφραγίδες θα εμφανίζονται από το «Κ-Κεξ» και τη ΔΕΕ ως στοιχεία που συντηγούν υπέρ της λήξης της απεργίας. Άλλωστε, χαρακτηριστική είναι η στάση του

«Ριζοσπάστη» (19 Ιούνη), όπου, μέσα στ' άλλα, αναφέρεται: «Ακόμα (οι καθηγητές) έχουν κατακτήσει ορισμένα πολύτιμα χαρακτηριστικά στο κίνημά τους: τη μαζικότητα, τη μαχητικότητα, τη «Συμμαχία» τους με τους μαθητές, τους γονείς, όλους τους εργαζόμενους. Αυτά τα χαρακτηριστικά είναι οι πιο σημαντικές κατακτήσεις. Και ίσως αυτά είναι που θα πρέπει να διαφυλάξουν» (οι υπογραμμισμένες δικές μας). Δηλαδή να σπάσει από όλους μας μαζί η απεργία για να μην διαταραχθεί η σχέση μας με το ψευτοΚΚΕ.

Πέμπτη, 17 του Ιούνη

Μετά από τριήμερη «αγωνιστική» στάση της ΑΔΕΔΥ, ο Τσοβόλας ανακοινώνει ότι την πρώτη δόση για την άρση των ανισοτήτων που είχε προκαλέσει το «ενωτικό» η κυβέρνηση θα τη δώσει, αντι την 1η του Οκτώβρη, την 1η του Ιούλη. Μεταθέτει κατά τρεις μήνες το όριο ωριμότητας, δίνοντας έτσι ένα επιπλέον ποσό, σ' επίσημη βάση, περίπου 15 χιλ. κατά μέσο όρο. Συνολικά, λοιπόν, οι οικονομικές ρυθμίσεις της κυβέρνησης για τους καθηγητές σημαίνουν 66 χιλ. (Κακλαμάνης) + 15 χιλ. (Τσοβόλας) = 81 χιλ. το χρόνο (μεικτά).

Μετα την ανακοίνωση της ρύθμισης αυτής γίνεται το ίδιο βράδυ συνεδρίαση του δ.σ. της ΟΛΜΕ.

Τώρα αλλάζει ο τόπος: «Αρχίζει και δίνει καρπούς η συμπαραστάση της κοινής γνώμης - οι ρυθμίσεις στο σύνολό τους είναι καταχτησιές» - πηπει να τις προχωρήσουμε παραπέρα κοντά στα αιτήματά μας» είναι τώρα το κέντρο των τοποθετήσεων ΔΕΕ - ΔΑΚΕ. Σε ανακοίνωσή του το δ.σ. της ΟΛΜΕ μιλάει για «σχηματοποίηση πρώτων καρπών που μπορούν να οδηγήσουν σε καταχτησιές», για «συνέχιση του αγώνα», μάταια όμως θα ψάξει να βρει κανείς στις αποφάσεις της ΟΛΜΕ α) απόρριψη των συνολικών οικονομικών ρυθμίσεων της κυβέρνησης β) συγκεκριμένη εκτίμηση για το ύψος στο οποίο έχουν φτάσει οι υποχωρήσεις της κυβέρνησης.

Έτσι, πλανάται μεθοδευμένα η εντύπωση ότι η κυβέρνηση έχει ήδη δεχτεί να μας δώσει αύξηση 89,6 χιλ. το μήνα (Ριζοσπάστης, 19 του Ιούνη), ενώ η πραγματικότητα λέει 5.800, ώστε να μπορέσουν αργότερα να εμφανίσουν ένα ποσό κοντά σ' αυτό «νίκη» του κινήματος. Το δ.σ., λοιπόν, προτείνει συνέχιση της απεργίας. Τους προδίδει όμως η βιασύνη τους: να γίνουν νέες γ.σ. των ΕΛΜΕ την Τρίτη, γιατί,

Μόνο με το ότι ο Κακλαμάνης ήταν στόχος του ψευτοΚΚΕ μπορεί επίσης να εξηγηθεί το γεγονός ότι σ' όλο το διάστημα ο Παπανδρόπουλος δεν στράφηκε αποφασιστικά εναντίον στην απεργία και ότι μόνο στο Ηράκλειο μίλησε γι' αυτή αλλά και για το ότι ο ευριπότες φιλορωσικός τύπος ανοικτά ή έμμεσα υποστήριξε την απεργία.

Ακριβώς δηλαδή όπως η Ν.Δ. είχε σαν δικό της πολιτικό στόχο την γενική φθορά δηλαδή της κυβέρνησης με την συνέχιση της απεργίας, έτσι και το ψευτοΚΚΕ είχε το δικό του στόχο, την καθαιρέση του Κακλαμάνη. Γι' αυτό το λόγο περισσότερο εξακολούθησε να μένει σκωπημένη και μετά την πτώση του Τρίτη η βρώμικη σημαία της αναβάθμισης και λιγότερο, για να κρυφτεί, το οικονομικό αίτημα και η πραγματική

«Ριζοσπάστη» (19 Ιούνη), όπου, μέσα στ' άλλα, αναφέρεται: «Ακόμα (οι καθηγητές) έχουν κατακτήσει ορισμένα πολύτιμα χαρακτηριστικά στο κίνημά τους: τη μαζικότητα, τη μαχητικότητα, τη «Συμμαχία» τους με τους μαθητές, τους γονείς, όλους τους εργαζόμενους. Αυτά τα χαρακτηριστικά είναι οι πιο σημαντικές κατακτήσεις. Και ίσως αυτά είναι που θα πρέπει να διαφυλάξουν» (οι υπογραμμισμένες δικές μας). Δηλαδή να σπάσει από όλους μας μαζί η απεργία για να μην διαταραχθεί η σχέση μας με το ψευτοΚΚΕ.

Μετά από τριήμερη «αγωνιστική» στάση της ΑΔΕΔΥ, ο Τσοβόλας ανακοινώνει ότι την πρώτη δόση για την άρση των ανισοτήτων που είχε προκαλέσει το «ενωτικό» η κυβέρνηση θα τη δώσει, αντι την 1η του Οκτώβρη, την 1η του Ιούλη. Μεταθέτει κατά τρεις μήνες το όριο ωριμότητας, δίνοντας έτσι ένα επιπλέον ποσό, σ' επίσημη βάση, περίπου 15 χιλ. κατά μέσο όρο. Συνολικά, λοιπόν, οι οικονομικές ρυθμίσεις της κυβέρνησης για τους καθηγητές σημαίνουν 66 χιλ. (Κακλαμάνης) + 15 χιλ. (Τσοβόλας) = 81 χιλ. το χρόνο (μεικτά).

Μετα την ανακοίνωση της ρύθμισης αυτής γίνεται το ίδιο βράδυ συνεδρίαση του δ.σ. της ΟΛΜΕ.

Τώρα αλλάζει ο τόπος: «Αρχίζει και δίνει καρπούς η συμπαραστάση της κοινής γνώμης - οι ρυθμίσεις στο σύνολό τους είναι καταχτησιές» - πηπει να τις προχωρήσουμε παραπέρα κοντά στα αιτήματά μας» είναι τώρα το κέντρο των τοποθετήσεων ΔΕΕ - ΔΑΚΕ. Σε ανακοίνωσή του το δ.σ. της ΟΛΜΕ μιλάει για «σχηματοποίηση πρώτων καρπών που μπορούν να οδηγήσουν σε καταχτησιές», για «συνέχιση του αγώνα», μάταια όμως θα ψάξει να βρει κανείς στις αποφάσεις της ΟΛΜΕ α) απόρριψη των συνολικών οικονομικών ρυθμίσεων της κυβέρνησης β) συγκεκριμένη εκτίμηση για το ύψος στο οποίο έχουν φτάσει οι υποχωρήσεις της κυβέρνησης.

Έτσι, πλανάται μεθοδευμένα η εντύπωση ότι η κυβέρνηση έχει ήδη δεχτεί να μας δώσει αύξηση 89,6 χιλ. το μήνα (Ριζοσπάστης, 19 του Ιούνη), ενώ η πραγματικότητα λέει 5.800, ώστε να μπορέσουν αργότερα να εμφανίσουν ένα ποσό κοντά σ' αυτό «νίκη» του κινήματος. Το δ.σ., λοιπόν, προτείνει συνέχιση της απεργίας. Τους προδίδει όμως η βιασύνη τους: να γίνουν νέες γ.σ. των ΕΛΜΕ την Τρίτη, γιατί,

Μόνο με το ότι ο Κακλαμάνης ήταν στόχος του ψευτοΚΚΕ μπορεί επίσης να εξηγηθεί το γεγονός ότι σ' όλο το διάστημα ο Παπανδρόπουλος δεν στράφηκε αποφασιστικά εναντίον στην απεργία και ότι μόνο στο Ηράκλειο μίλησε γι' αυτή αλλά και για το ότι ο ευριπότες φιλορωσικός τύπος ανοικτά ή έμμεσα υποστήριξε την απεργία.

Ακριβώς δηλαδή όπως η Ν.Δ. είχε σαν δικό της πολιτικό στόχο την γενική φθορά δηλαδή της κυβέρνησης με την συνέχιση της απεργίας, έτσι και το ψευτοΚΚΕ είχε το δικό του στόχο, την καθαιρέση του Κακλαμάνη. Γι' αυτό το λόγο περισσότερο εξακολούθησε να μένει σκωπημένη και μετά την πτώση του Τρίτη η βρώμικη σημαία της αναβάθμισης και λιγότερο, για να κρυφτεί, το οικονομικό αίτημα και η πραγματική

είπαν, θα έχουμε ραγδαίες εξελίξεις το Σάββατοκυριακό και τη Δευτέρα. Αυτό το «κρίσιμο τρίήμερο» και τις «ραγδαίες εξελίξεις» πως τα είχαν εκτιμήσει ότι οπωσδήποτε έτοιμα γίνονται. Τι είχαν υπόψη τους όταν τάλεξαν αυτά; Γιατί η βιασύνη τους να γίνουν τόσο γρήγορα νέες γενικές συνέλευσεις στις ΕΛΜΕ; Μια προσεκτική ματιά θα έπειθε και τον πιο δύσπιστο ότι το μόνο σίγουρο στοιχείο που υπήρχε ήταν ανασχηματισμός. Τον π. ερίμεναν Δευτέρα. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, επειδή τελικά έγινε την Τρίτη το απογευμα, μετέτρεψαν τις γενικές συνέλευσεις των ΕΛΜΕ σ' απλές συγκεντρώσεις. Δεν είχαν τι το νέο να πουν.

Η δική μας παρέμβαση

Η Αριστερή Κίνηση έκανε παρεμβάσεις σε τέσσερα επίπεδα: α) Μικρές συνελεύσεις με συναδέλφους για ανταλλαγή απόψεων και οργάνωση της δουλειάς και των προτάσεων που πρέπει να γίνουν στις γ.σ. των ΕΛΜΕ β) Στις γ.σ. των ΕΛΜΕ καναμε πρόταση ν' απορριφθούν συνολικά οι οικονομικές ρυθμίσεις της κυβέρνησης. Συγκεκριμένα, σ' τη Β' ΕΛΜΕ Διτ. Αττικής, παρά τη λυσσασμένη προσπάθεια της ΔΕΕ και τις πραξικοπηματικές διαδικαστικές επεμβάσεις της, ψηφίστηκε από το σώμα η παρακάτω θέση μας:

«Σε απάντηση των προτάσεων Κακλαμάνη - Τσοβόλα η γενική συνέλευση δηλώνει ότι μίμνει στο αρχικό αίτημα του διεκδικητικού πλαίσιου για 20.000 αύξηση, θεωρεί τη προτάσεις εμπαιγμό και τις απορρίπτει κατηγορηματικά» γ) Στη συγκέντρωση και πορεία προς τη Βουλή που έγινε την Παρασκευή 18 του Ιούνη, πιστό στη θέση ότι πρέπει να υψωθούν πάνω με 20χιλιαία, στηρίζαμε, ιδεολογικά και υλικά, ανάλογο πανό προβάλλοντας τα συνθήματα: «για να πάμε στο σχολείο 20 χιλιάδες στο βασικό μισθό» «οι καθηγητές μαζί με το λαό ενάντια στην πείνα και τον αυταρχισμό». «Αντρεία όσο κι αν κρυφτεί ο καθηγητής θα είν' ο νικητής» και «Είμαστε ενωμένοι όσοι μια γροθιά, την αύξηση θα πάρουμε αγωνιστικά» δ) Κυκλοφορήσαμε προκήρυξη με μια καταρχήν ανάλυση της ρύθμισης Τσοβόλα, κάτι απαραίτητο για την ιδεολογική και ήθικη στήριξη των απεργών καθηγητών.

Παρόλ' αυτά θεωρούμε ότι έχουμε ακόμη πολλές υποκειμενικές κι αντικειμενικές αδυναμίες, που με πολύ κόπο και μεγάλη προσπάθεια πρέπει να υπερικνηθούν.

«Αν, δεν φταίμε εμείς που τους αποκαλούμε πολιτική εφεδρεία του σοσιαλμπεριαλισμού. Ας ψάξουν στη γραμμή τους το φταίχτη. Ας τον ψάξουν στην απία που κυκλοφόρησαν ως «Αναγέννηση» και «Κίνηση» και στην οποία κατηγορούν ως απεργοσπαστικές τη γραμμή της Ν.Δ. και τη γραμμή του Κουκέξ (όχι βέβαια της ΔΕΕ). Μόνο που το τελευταίο έγινε τώρα ΚΚΕ. Χωρίς καν τα εισαγωγικά στο πρώτο Κ...»

Πότε πουλημένη και συμβιβαστική ηγεσία διεξήγαγε νικηφόρα απεργιακό αγώνα; Μήπως στη ΔΕΗ, στην ΕΑΣ, στους Τραπεζικούς; Δεν ήταν η ΕΣΑΚ που έσπασε τις απεργίες σ' αυτούς τους χώρους ή που συντέλεσε στο να μην ξεσπάσουν αυτές;

«Αρα, δεν φταίμε εμείς που τους αποκαλούμε πολιτική εφεδρεία του σοσιαλμπεριαλισμού. Ας ψάξουν στη γραμμή τους το φταίχτη. Ας τον ψάξουν στην απία που κυκλοφόρησαν ως «Αναγέννηση» και «Κίνηση» και στην οποία κατηγορούν ως απεργοσπαστικές τη γραμμή της Ν.Δ. και τη γραμμή του Κουκέξ (όχι βέβαια της ΔΕΕ). Μόνο που το τελευταίο έγινε τώρα ΚΚΕ. Χωρίς καν τα εισαγωγικά στο πρώτο Κ...»

Πότε πουλημένη και συμβιβαστική ηγεσία διεξήγαγε νικηφόρα απεργιακό αγώνα; Μήπως στη ΔΕΗ, στην ΕΑΣ, στους Τραπεζικούς; Δεν ήταν η ΕΣΑΚ που έσπασε τις απεργίες σ' αυτούς τους χώρους ή που συντέλεσε στο να μην ξεσπάσουν αυτές;

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΚΟΜΑ ΞΕΦΥΓΕΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΣΤΟΧΟΥΣ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟ-ΚΚΕ

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο πως σφόδρα έπεσε ο Τρίτης και αφού, καταπονητήθηκε η πρόταση του ενάντια στην απεργία διαρκείας το κύριο ζήτημα για το ψευτοΚΚΕ ήταν το σβήσιμο της απεργιακής φωτιάς που σηκώθηκε από τη μεγάλη μάζα των καθηγητών.

Αποδείχτηκε από τα γεγονότα ότι αυτή η διαπίστωση δεν ήταν ολότελα σωστή.

Ενώ δηλαδή σε όλο αυτό το διάστημα το ψευτοΚΚΕ μέσα από την παρά-

Αντές οι κινήσεις δεν μπορούν να εξηγηθούν, έτσι όπως επιχειρήσαμε να κάνουμε αρχικά, με το ότι οι σοσιαλφασιστές θέλουν να εμφανίσουν αγωνιστικό πρόσωπο για να μπορούν να υπονομιούν ισοτικά την απεργία. Το δίχως άλλο αυτή τους η δράση είχε κι αυτό το στόχο, όμως η απεργιακή βάση δεν είχε τόσο μεγάλες απαιτήσεις, από μια ανεπρόλητη ηγεσία που διαρκώς την έτριψε πως θα πουλήσει, από μια ηγεσία που τόσο σμιά είχε αντιταχθεί στην κήρυξη της απεργίας διαρκείας. Ακόμα περισσότερο άθεμα καταλόγηζε ποτέ η απεργιακή βάση στο ψευτοΚΚΕ και τη ΔΕΕ την αοισφορία ή και το χτυπήμα της απεργίας από την «Πρώτη». Η απεργιακή βάση το βασικό που περιμενε από την ηγεσία της ήταν να μην κατεβεί με πρόταση διακοπής της απεργίας.

Μόνο με το ότι ο Κακλαμάνης ήταν στόχος του ψευτοΚΚΕ μπορεί επίσης να εξηγηθεί το γεγονός ότι σ' όλο το διάστημα ο Παπανδρόπουλος δεν στράφηκε αποφασιστικά εναντίον στην απεργία και ότι μόνο στο Ηράκλειο μίλησε γι' αυτή αλλά και για το ότι ο ευριπότες φιλορωσικός τύπος ανοικτά ή έμμεσα υποστήριξε την απεργία.

Ακριβώς δηλαδή όπως η Ν.Δ. είχε σαν δικό της πολιτικό στόχο την γενική φθορά δηλαδή της κυβέρνησης με την συνέχιση της απεργίας, έτσι και το ψευτοΚΚΕ είχε το δικό του στόχο, την καθαιρέση του Κακλαμάνη. Γι' αυτό το λόγο περισσότερο εξακολούθησε να μένει σκωπημένη και μετά την πτώση του Τρίτη η βρώμικη σημαία της αναβάθμισης και λιγότερο, για να κρυφτεί, το οικονομικό αίτημα και η πραγματική

ταξη του, τη ΔΕΕ, προσπαθούσε να ελέγξει την απεργιακή φωτιά, δεν ήθελε να την σβήσει πριν πετύχει το νέο μεγάλο πολιτικό στόχο που έβαζε μπροστά του μετά την πτώση του Τρίτη, την καθαιρέση του Κακλαμάνη.

Έτσι μόνο μπορούν να εξηγηθούν απαντιές διαδηλώσεις στους δρόμους της Αθήνας, οι συγκεντρώσεις της ΟΛΜΕ στις γειτονιές και οι ψυχιαίοι τίτλοι της ρωσικής εφημερίδας «ΠΡΩΤΗ» που για ένα ολόκληρο μήνα υπερασπίζον την απεργία.

πάλι των καθηγητών ενάντια στην εισοδηματική πολιτική. Μένει όμως ακόμα και τώρα ένα ερωτηματικό. Γιατί ο Φλωράκης στη Βουλή ακόμα πιο αμά αλλά και πιο πριν από τον Μητσοτάκη μεταβιβέρθηκε ενάντια στην απεργία λέγοντας ότι δε θα την καλυψει πολιτικά ενόσω θα έφτανε στην ματαίωση των εξετάσεων; Γιατί άραγε ο Ριζοσπάστης δεν έδωσε στην απεργία μεγάλους πρωτοσέλιδους τίτλους; γιατί είχε μόλις ένα μετριοπαθή, τόσο και, γιατί τόσο λίγο χώρο δίδεθε στη σχετική διάσογγραφία.

Εδώ υπάρχει ένα μεγάλο διδαγμασχετικό και την ταχτική του σοσιαλμπεριαλισμού. Ο Ριζοσπάστης και ο Φλωράκης σαν επίσημη φωνή του ψευτοΚΚΕ και της Ρωσίας στην Ελλάδα μιλάγε παίρνοντας υπ' όψη τους την αστική τάξη. Ο

Σχετικά με μια προκήρυξη

Το βράδι της Πέμπτης στα γραφεία της ΟΛΜΕ κυκλοφόρησε μια προκήρυξη της «Επιτροπής Πρωτοβουλίας». Εποσιδη παλιότερα, λίγο πριν ξεκινήσει η απεργία αυτή, είχαν χαρακτηρίσει «ρυπαρογράφημα» προκήρυξη μας που τους θεωρούσε, ουσιαστικά, πολιτική εφεδρεία της ηγεσίας της ΟΛΜΕ, τους απαντάμε με τα ίδια τους τα λόγια:

«Είναι απολύτως κατανοητό από όλους μας ότι το ΔΣ της ΟΛΜΕ από την ίδια του τη θέση σαν κορυφαίο όργανο ενός κλάδου, υφίσταται ιδιαίτερα αυτήν την περίοδο, φοβερές πολιτικές πιέσεις για το σπάσιμο της απεργίας, όπως άλλωστε το αποδεικνύουν οι ανοιχτές απεργοσπαστικές δηλώσεις του Μητσοτάκη αλλά και των υπόλοιπων κομματικών αρχηγών, οι οποίοι στο βωμό της συνείδηση με την κυβέρνηση υπονομιούν τον δίκαιο αγώνα μας».

Παρατήρηση 1η: Γιατί αναφέρουν μόνο το Μητσοτάκη ονομαστικά και το Φλωράκη όχι; Γιατί να μη ήθελον τη βάση του Κουκέξ;

Παρατήρηση 2η: Βγαίνει από δω η θέση ότι η ηγεσία της ΟΛΜΕ στέκεται βράχος, ενάντια στα κόμματα (Ν.Δ. και Κουκέξ), ή όχι; Άρα ότι η ηγεσία «Τραβιέται» από τη βάση; Θέλουν να μας πείσουν σοβαρά ότι άλλο η ΔΕΕ κι άλλο το Κουκέξ. Γιατί λοιπόν να αφαιρέσουν την καθοδήγηση από την ηγεσία της ΟΛΜΕ; Έτσι εξηγείται κι η μέχρι τώρα στάση τους στο ζήτημα αυτό. Άλλωστε, γνωστό στέλεχος των διαρρηχτών σε πρόσφατη γενική συνέλευση, αφήνοντας βέλβαια και κάποιες αιχμές να πλανώνται, συγχάρηκε τη ΔΕΕ που συνεχίζει την απεργία κόντρα όπως είπε, στο κόμμα που πρόκειται.

Παρατήρηση 3η: Πότε πουλημένη και συμβιβαστική ηγεσία διεξήγαγε νικηφόρα απεργιακό αγώνα; Μήπως στη ΔΕΗ, στην ΕΑΣ, στους Τραπεζικούς; Δεν ήταν η ΕΣΑΚ που έσπασε τις απεργίες σ' αυτούς τους χώρους ή που συντέλεσε στο να μην ξεσπάσουν αυτές;

«Αρα, δεν φταίμε εμείς που τους αποκαλούμε πολιτική εφεδρεία του σοσιαλμπεριαλισμού. Ας ψάξουν στη γραμμή τους το φταίχτη. Ας τον ψάξουν στην απία που κυκλοφόρησαν ως «Αναγέννηση» και «Κίνηση» και στην οποία κατηγορούν ως απεργοσπαστικές τη γραμμή της Ν.Δ. και τη γραμμή του Κουκέξ (όχι βέβαια της ΔΕΕ). Μόνο που το τελευταίο έγινε τώρα ΚΚΕ. Χωρίς καν τα εισαγωγικά στο πρώτο Κ...»

Πότε πουλημένη και συμβιβαστική ηγεσία διεξήγαγε νικηφόρα απεργιακό αγώνα; Μήπως στη ΔΕΗ, στην ΕΑΣ, στους Τραπεζικούς; Δεν ήταν η ΕΣΑΚ που έσπασε τις απεργίες σ' αυτούς τους χώρους ή που συντέλεσε στο να μην ξεσπάσουν αυτές;

Πότε πουλημένη και συμβιβαστική ηγεσία διεξήγαγε νικηφόρα απεργιακό αγώνα; Μήπως στη ΔΕΗ, στην ΕΑΣ, στους Τραπεζικούς; Δεν ήταν η ΕΣΑΚ που έσπασε τις απεργίες σ' αυτούς τους χώρους ή που συντέλεσε στο να μην ξεσπάσουν αυτές;

Πότε πουλημένη και συμβιβαστική ηγεσία διεξήγαγε νικηφόρα απεργιακό αγώνα; Μήπως στη ΔΕΗ, στην ΕΑΣ, στους Τραπεζικούς; Δεν ήταν η ΕΣΑΚ που έσπασε τις απεργίες σ' αυτούς τους χώρους ή που συντέλεσε στο να μην ξεσπάσουν αυτές;

Πότε πουλημένη και συμβιβαστική ηγεσία διεξήγαγε νικηφόρα απεργιακό αγώνα; Μήπως στη ΔΕΗ, στην ΕΑΣ, στους Τραπεζικούς; Δεν ήταν η ΕΣΑΚ που έσπασε τις απεργίες σ' αυτούς τους χώρους ή που συντέλεσε στο να μην ξεσπάσουν αυτές;

Πότε πουλημένη και συμβιβαστική ηγεσία διεξήγαγε νικηφόρα απεργιακό αγώνα; Μήπως στη ΔΕΗ, στην ΕΑΣ, στους Τραπεζικούς; Δεν ήταν η ΕΣΑΚ που έσπασε τις απεργίες σ' αυτούς τους χώρους ή που συντέλεσε στο να μην ξεσπάσουν αυτές;

Πότε πουλημένη και συμβιβαστική ηγεσία διεξήγαγε νικηφόρα απεργιακό αγώνα; Μήπως στη ΔΕΗ, στην ΕΑΣ, στους Τραπεζικούς; Δεν ήταν η ΕΣΑΚ που έσπασε τις απεργίες σ' αυτούς τους χώρους ή που συντέλεσε στο να μην ξεσπάσουν αυτές;

Πότε πουλημένη και συμβιβαστική ηγεσία διεξήγαγε νικηφόρα απεργιακό αγώνα; Μήπως στη ΔΕΗ, στην ΕΑΣ, στους Τραπεζικούς; Δεν ήταν η ΕΣΑΚ που έσπασε τις απεργίες σ' αυτούς τους χώρους ή που συντέλεσε στο να μην ξεσπάσουν αυτές;

Πότε πουλημένη και συμβιβαστική ηγεσία διεξήγαγε νικηφόρα απεργιακό αγώνα; Μήπως στη ΔΕΗ, στην ΕΑΣ, στους Τραπεζικούς; Δεν ήταν η ΕΣΑΚ που έσπασε τις απεργίες σ' αυτούς τους χώρους ή που συντέλεσε στο να μην ξεσπάσουν αυτές;

ΜΕΓΑΛΗ Η ΑΠΗΧΗΣΗ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣ

«Η φωνή του ΕΡΓΑΣ» ξεπέρασε τα 500 φύλλα! Η πρώτη έκδοση εξαπλώθηκε, η εφημερίδα ξανατυπώθηκε και συνεχίζει να διακινείται. Κυριολεκτικά η εφημερίδα του ΕΡΓΑΣ στην Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη του Πειραιά έγινε ανάρπαστη. Οι εργάτες μίλησαν με ενθουσιασμό για το πρώτο φύλλο, το στήριξαν οικονομικά και σε πολλές περιπτώσεις την διακίνησαν οι ίδιοι σε συναδέλφους.

«Η Φωνή του ΕΡΓΑΣ» αγαλιάστηκε από το πρώτο της φύλλο από τους εργάτες του λιμανιού. Αυτό ανεβάζει ακόμα πιο πολύ τις ευθύνες του ΕΡΓΑΣ

Η φωνή του ΕΡΓΑΣ

«Ο Πρωτότυπος δεν είναι να είσαι πρωτότυπος από μόνη σου, αλλά να είσαι πρωτότυπος με τον τρόπο σου»

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΜΟΥ ΤΗΣ ΣΥΝΔΕΣΗΣ
Γραφείο: Βασιλειάδης 1 Παι. Κωνσταντ. Τηλ. 494200

Κάποτε μια ομάδα εργατών αποφάσισε να ζητήσει αύξηση γιατί το μεροκάματο που έπαιρνε δεν έφτανε ούτε για το φαγητό της οικογένειας. Σηκώνονταν λοιπόν και πάνε στον εργοδότη.

— Άκου αφεντικό — του λένε — τα λεφτά που παίρνουμε δε φτάνουν με τίποτα για να ζήσουμε. Δώσε μας αύξηση γιατί αλλιώς δε δουλεύουμε.

— Αχ βρε παιδιά, σας καταλαβαίνω — απάντησε το αφεντικό — όμως δεν μπορώ. Η επιχείρηση δεν πάει καλά. Δεν μπορώ να ανταγωνιστώ με την Ιαπωνία. Αυτή η Ιαπωνία μας έφαγε. Θα μπορούσα βέβαια να σας δώσω μια αύξηση όμως δε με αφήνει η Κυβέρνηση. Εκεί να πάτε!

Σηκώνονται λοιπόν οι εργάτες και μια και δύο πηγαίνουν στην Κυβέρνηση. Στον Παπανδρέου δηλαδή.

Του βράνε την πόρτα. Εκείνη τη στιγμή ο Παπανδρέου έτρωγε. Καλός άνθρωπος όμως, άφησε το φαί του στη μέση για να τους δεχτεί.

— Τι θέλετε παιδιά;

— Άκου κύριε Πρόεδρε. Πεινάμε! Θέλουμε αύξηση και το αφεντικό μας είπε να έρθουμε σε σένα. Γιατί λέει εσύ δεν τον αφήνεις να μας δώσει.

— Αχ βρε παιδιά — είπε ο κύριος πρόεδρος. Δίκιο έχετε. Το πρόγραμμά μας είναι να παρτε αύξηση. Όμως όχι τώρα. Δεν αντέχει η οικονομία. Χρωστάμε βέβαια στις ξένες τράπεζες και αν δεν πετύχια το σταθεροποιητικό πρόγραμμα, θα χάσουμε την ανεξαρτησία μας. Αφήστε που έχουμε και τους Τούρκους να θέλουν να μας πάρουν το Αιγαίο και θα χάσουμε τους τουρίστες. Τι να κάνω πρέπει να πάρω τον κόσμο τα όπλα. Γιαυτό δουλεύετε παιδιά. Δουλεύετε πολύ και ας πεινάτε να ξεχρεώσουμε και μετά όλοι ζητή παύση αύξησης. Με συγχωρείτε τώρα έχω δουλειά. Δηλαδή πάνω να φάω!

Τι να κάνουν τώρα οι εργάτες. Αυτοί χρωστούσαν στον υπακόλη,

στο φούρναρη και σε μερικούς γειτόνες! Γιαυτό παίρνουν την απόφαση.

— Θα πάμε να δούμε τις ξένες Τράπεζες που ξέρεις άνθρωποι είναι και αυτοί. Θα τους πούμε να μας δώσουν μια παράταση. Έτσι δεν κάνουμε και με τον μπακάλη της γειτονιάς;

Φεύγουν λοιπόν και πάνε στην Αμερική. Βρίσκουν τις Τράπεζες και ακόμα πιο πολύ τον ίδιο τον Ρήγκαν.

— Γειά σου αρχηγέ του Φαρ Ουέστ, συγγνώμη τον ελεύθερο κόσμο του λένε! Δεν αφήνεις λίγο ησυχία την Ελλάδα, μπας και πάμουμε και εμείς καμιά αύξηση;

— Αχ βρε παιδιά — είπε ο Ρήγκαν! Δίκιο έχετε. Όμως δεν μπορώ. Γιατί αν αφήσω την Ελλάδα θα την πάρει η Ρωσία και τότε, Γειά σας και βιάζομαι. Είπε, και έφυγε!

Τι να κάνουν οι εργάτες, μια και όλο πάνε στη Μόσχα. Βρίσκουν τον Γκορμπατσώφ να κάνει «περυστρίκα» και τους ρώσους συναδέλφους τους να είναι μοίσκεμα στον ιδρώτα από τη δουλειά.

— Αιάν κουλί που τραβάνε, λένε οι δικόι μας.

— Τι θέλετε τους λέει με παγωμένο χαμόγελο ο Μιχάλης.

— Ακούστε κύριε Γκορμπατσώφ. Είναι αλήθεια πως αν πάρουμε εμείς αύξηση η Ελλάδα θα βουλιάξει οικονομικά και θα πέσουμε στα νυχια του Ρήγκαν.

— Να ακούτε τον Παπανδρέου! Αυτός ξέρει. Είναι ο μεγαλύτερος φίλος της ειρήνης στον κόσμο και ο ηγέτης των «έξι». Αυτός ξέρει! Αφήστε με τώρα γιατί έχω δουλειά. Είπε και έφυγε!

Τι να κάνουν τώρα οι εργάτες. Ξεκίνησαν από μια αύξηση για να κάνουν το γύρο του κόσμου. Και να σκεφτεί κανείς πως δεν πήγαν ούτε στην Τουρκία, ούτε στην Ιαπωνία! Έτσι είναι τα πράγματα. Και αν θέλει κανείς να κάνει εννοίμενο απεργιακό αγώνα για το ψωμί πρέπει να πείσει και τον εργατή φίλο του εργοδότη πως ο εργοδότης λέει ψέ-

για την καθοδήγηση του συνδικαλιστικού κινήματος στη Ζώνη.

Οι συνάδελφοι θέλουν να παράταξη που να ενώνει, που να είναι πάντα μπροστά στους μικρούς καθημερινούς αλλά και στους μεγάλους αγώνες. Σ' αυτόν τον δρόμο βαδίζει ο ΕΡΓΑΣ και δεν είναι μακριά η μέρα που αυτό θα γίνει συνείδηση της τεράστιας πλειοψηφίας των εργατών.

Παρακάτω αναδημοσιεύουμε από τη «Φωνή του ΕΡΓΑΣ» ένα απόσπασμα από το άρθρο ανάλυσης του καταστατικού με τον τίτλο: ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ καθώς και άρθρο ανάλυσης «Για τον χαρακτήρα της εργοδοσίας στη Ζώνη».

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ

μα, και τον εργατή φίλο του Παπανδρέου, πως ο Παπανδρέου λέει ψέματα και τον εργατή φίλο του Ρήγκαν, πως ο Ρήγκαν λέει ψέματα και τον εργατή φίλο του Γκορμπατσώφ, πως ο Γκορμπατσώφ λέει ψέματα.

Χρειάζεται δηλαδή ένα επιτελείο της εργατικής τάξης που να έχει την πολιτική και οικονομική γνώση και που να μπορεί να νικήσει στα επιχειρήματα όλους τους αντιδραστικούς, για να ΕΝΩΣΕΙ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ και να τους οδηγήσει νικηφόρα στον απεργιακό αγώνα.

Όμως πέρα απ' αυτό τα πράγματα είναι πιο δύσκολα στην πράξη και ότι στη φανταστική ιστοριοσύλα μας. Και αυτό γιατί στην πραγματικότητα δεν πάνε οι εργάτες στους αρχηγούς της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού Δυτικού ή Ανατολικού, αλλά η αστική τάξη και ο ιμπεριαλισμός μέσα από τα δικά τους κόμματα, τα δικά τους επιτελεία, συνδικάτα, παρατάξεις, μέσα από το κράτος, την αστυνομία, την τηλεόραση, τα σχολεία, τις εκκλησίες και με ότι θες, προσπαθούν να υποτάξουν το εργατικό κίνημα, να διασπάσουν τους εργάτες να τους χρησιμοποιήσουν για τα δικά τους συμφέροντα.

Και αυτό γιατί εμείς οι εργάτες έχουμε τη δύναμη. Αν εμείς ενωμένοι αντισταθούμε, όλοι οι αντιδραστικοί θα καταρευθούν σαν χάρτινοι πύργοι.

Εδώ είναι η τεράστια σημασία της πολιτικής.

Ποιάς πολιτικής όμως;

Οι συνάδελφοι έχουν δίκιο, όταν λένε ότι η πολιτική και τα κόμματα διασπάνε τον αγώνα για το ψωμί. Έχουν δίκιο γιατί έχουν δει την πολιτική των εργοδοτών, του Παπανδρέου, του Ρήγκαν, του Γκορμπατσώφ. Και αυτό είναι σωστό. Γιατί η πολιτική αυτών είναι να διασπάνε και να εκμεταλλεύονται τους εργάτες.

Πάρτε για παράδειγμα το Συνδικάτο μεταλλού. Η ΕΣΑΚ που το ελέγχει κάνει πολιτική. Κάνει την

πολιτική όλων όσων δε θέλουν πραγματική αύξηση στο μεροκάματο. Εκεί διασπεί τους εργάτες.

Κάνει πολιτική επίσης, όταν χωρίς συζήτηση, μέσα στην Γενική Συνέλευση του Συνδικάτου κατεβάζει το όνομα του Συνδικάτου στην φιλορώσικη πορεία «ειρήνης» ή όταν με αποφάσεις του Δ.Σ. καταδικάζει την παραμονή στο ΝΑΤΟ χωρίς να καταδικάζει το σύμφωνο της Βαρσοβίας, ή στέλνει αλληλεγγύη στη Νικαράγουα χωρίς να στέλνει αλληλεγγύη στους Πολωνούς μεταλλεργάτες.

Κάνει δηλαδή μια πολιτική στην υπηρεσία του ρώσικου ιμπεριαλισμού.

Αυτό διασπεί τους εργάτες και προσπαθεί να τους βάλει στην υπηρεσία του Γκορμπατσώφ.

Το ίδιο η πολιτική της ΠΑΣΚΕ, όταν θέλει να βάλει τους εργάτες στο πλευρό της κυβέρνησης ή της Ν.Δ. όταν θέλει να βάλει τους εργάτες στο πλευρό της Δύσης.

Οι εργάτες για να ενωθούν χρειάζονται μια άλλη πολιτική, ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ.

Αυτή που θα προσθέσει την ενότητα όλων των εργατών ενάντια στην αστική τάξη και τον κάθε ιμπεριαλισμό, που θα δίνει σημερα προτεραιότητα στην πάλη για αυξήσεις πάνω στο μεροκάματο, σε μια κατεύθυνση μιας αυτοδύναμης πραγματικά ανεξάρτητης και σοσιαλιστικής Ελλάδας.

Αυτή είναι η ΕΝΩΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ που προβάλλει ο ΕΡΓΑΣ.

Γιαυτό και στο καταστατικό του αναφέρει:

«Μόνο όταν είναι σε θέση το εργατικό επιτελείο να απαντήσει και να νικήσει στα «επιχειρήματα» και στην πολιτική την αστική τάξη και τα κόμματα της, τότε μόνο μπορεί να δοθεί μέχρι τέλος και νικηφόρα η οικονομική πάλη. Μόνο τότε μπορεί η εργατική τάξη να κερδίσει την εμπιστοσύνη όλου του εργαζόμενου λαού, να τον συσπειρώσει γύρω της και να οδηγήσει την χώρα στην πρόοδο και στην προκοπή».

ΓΙΑ ΤΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΗΣ ΕΡΓΟΔΟΣΙΑΣ ΣΤΗ ΖΩΝΗ

Ένα από πιο βασανισμένα τμήματα της εργατικής τάξης είναι οι μεταλλεργάτες του Πειραιά, των μηχανουργείων και της επισκευαστικής ζώνης. Και αυτό γιατί δουλεύουν μέσα στις πιο σκληρές συνθήκες, γνωρίζουν την πιο μεγάλη εκμετάλλευση και καταπίεση, ζουν τον εφιάλητη της πιο μεγάλης ανεργίας. Και όλα αυτά κάτω από χαμηλά μεροκάματα και σε συνθήκες πρωτοφανούς αδιαφορίας για την ίδια τους τη ζωή.

Οι μεταλλεργάτες της Ζώνης για να βγάλουν το μεροκάματο βάζουν υποθήκη κάθε μέρα την ίδια τους τη ζωή.

Απέναντι σ' αυτούς τους εργάτες οι πρωτοπόροι συνδικαλιστές έχουν Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΗΣ ΕΡΓΟΔΟΣΙΑΣ

Στο λιμάνι υπάρχουν τάξεις. Δηλαδή διαφορετικές κοινωνικές ομάδες με αντίθετα συμφέροντα. Απέναντι στους εργάτες στέλνει εχθρική η τάξη των εργοδοτών, η αστική τάξη της ιμπεριαλιστικής ζώνης. Αυτή η τάξη είναι γίγνημα και θρέμμα του εφοπλιστικού κεφαλαίου, διεθνούς και ελληνικού, αφού προέκυψε από τις ανάγκες των εφοπλιστών για μια γρήγορη και φτηνή επισκευή των πλοίων τους, εκμεταλλευόμενοι την γεωγραφική θέση που βρίσκεται η χώρα μας. Αλλά και την κυριαρχία ενός κράτους στη χώρα, που πάντα έσκιβε

την μέση στο εφοπλιστικό κεφάλαιο, εξυπηρετώντας και τις πιο παράλογες απαιτήσεις του.

Οι εφοπλιστές ήθελαν ένα λιμάνι στο περσικό τριών ηπείρων (Ευρώπη - Ασία - Αφρική), όπου θα επικρατούσαν στα γρήγορα τα καράβια τους, χωρίς πολλούς ελέγχους και με το πιο φτηνό κόστος, έτσι ώστε όσο γίνεται πιο σύντομα να συνεχίζουν τα καράβια τα μάρκα. Αυτή τη δουλειά την ανέλαβαν οι εργοδότες. Και αυτή η «άρπα - κολα» επιχείρηση είναι που δίνει τηχοδομιακή χαρακτήρα στις εργοδοσίες της ζώνης, ενώ ταυτόχρονα είναι η ίδια που δημιουργεί όλες τις άλλες συνθήκες δουλειάς για τους μεταλλεργάτες.

ένα μεγάλο χρέος: Να σταθούν με σταθερότητα δίπλα τους, να αφουγκραστούν τον πόνο και τα προβλήματά τους, να μπουν στην υπηρεσία τους.

Για να προχωρήσει έτσι μπροστά το κίνημα των μεταλλεργατών ενάντια σε ανοιχτούς και κρυφούς εχθρούς. Και πρώτα απ' όλα ενάντια στην ίδια την εργοδοσία.

Εμείς θα δώσουμε την πάλη ενάντια της έτσι, όπως μέχρι τώρα έχουμε κάνει και ταυτόχρονα θα ξεσκεπάσουμε τις μεθοδεύσεις της, τις απάτες της, το πρόσωπό της, έτσι ώστε ο κάθε μεταλλεργάτης να έχει καθαρό με ποιόν έχει να κάνει.

Σ' αυτήν την κατεύθυνση γράφεται αυτό το άρθρο.

Οι εργοδότες πρέπει να είναι τσιρικά στους εφοπλιστές για να πάρουν δουλειές. Και πρέπει να προφέρουν την πιο γρήγορη επισκευή, δηλαδή την πιο ακατάλληλη για να προτιμηθούν. Μια είναι εώς η τακτική τους, ότι αρπάζουν.

Σήμερα παίρνουμε δουλειά, αλλά κανείς δεν ξέρει τι γίνεται. Έτσι σκεφτόμαστε, γιατί λοιπόν ότι βάλουμε στη τσέπη. Αυτό καθορίζει και την ανυπαρξία οποιασδήποτε επένδυσης από τη μεριά τους για τον εκσυγχρονισμό των εργαλείων επισκευής. Ας αναλογιστούμε αυτό που όλοι οι μεταλλεργάτες λένε, ότι πολλοί απ' αυτούς παίζουν την ύπαρξη της ζώνης στις μαρμαρινοπέρες, ότι κλέβουν με κάθε τρόπο τον ιδρώτα των μεταλλεργατών (όπως

με το να τους χρωστάνε λεφτά από ταξίδια, με το να τους ψαχνεις για να σου δώσουν τα μεροκάματα της βδομάδας, με το ότι να πληρώνουν έναντι πολλές φορές, με το να κλέβουν τα ένοσημα κ.λπ.), για να κλέβουν βίλες και πλούσια αυτοκίνητα.

Αφού λοιπόν αυτή η εργοδοσία κρέμεται αποκλειστικά από τις ανάγκες του εφοπλιστικού κεφαλαίου και όχι από τις ανάγκες της εγγύεριας παραγωγικής διαδικασίας, είναι φυσικό να είναι μαζί με αυτό το κεφάλαιο (ένα από τα πιο φασιστικά στην ιδεολογία) έξω από κάθε ανάγκη για ανάπτυξη που έχει αυτή η χώρα. Όμως και σ' αυτή την ίδια

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ...

ΠΑΡΤΕ ΤΑ ΠΙΣΩ!

Όλος αυτός ο κόσμος που βλέπετε, στη φωτογραφία μαζεύτηκε από τα ξεμερώματα για να πάρει τα λεγόμενα δελτία κοινωνικού τουρισμού. Εισιτήρια δηλαδή για εκδρομές.

Για ώρες ολόκληρες — πολλοί μένουν όλη τη νύχτα — στριμωγμένοι για να προλάβουν τα λιγοστά τυχερά χαρτάκια. Αυτό είναι το κράτος - πρόνοια του ΠΑΣΟΚ.

Να λείπουν τα «δελτία» τους! Δεν θέλουμε την ελεημοσύνη τους, να σπρώχνουμε τον μπροστινό μας μπας και είναι αυτός ο τελευταίος και δεν φτάσουν τα χαρτάκια τους!

Οι εργαζόμενοι και οι συνταξιούχοι θέλουν αύξηση στα μισθό και στις συντάξεις για να μπορούν να ζήσουν πιο άνετα, βασική προϋπόθεση και για ανθρώπινες διακοπές.

Όσο για τα χαρτάκια σας: Πάρτε τα πίσω!

ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΑ ΖΩΑ

Κάποτε οι φαρμακευτικές εταιρείες χρησιμοποιούσαν ζώα (γάτες, ποντίκια) για να δοκιμάζουν τα φάρμακά τους.

Τώρα φαίνεται οι εργάτες στοιχίζουν πιο φτηνά, 5.000 δρχ. και μια βδομάδα άδεια ήταν η αμοιβή για όποιον εργάτη ήθελε να δοκιμάσει μια ένωση αντιβιοτικού της εταιρείας SQUIBB, για την οποία είχε γίνει καταγγελία από την Κίνα, ότι προξένησε φοβερούς πόνους σε ασθενή.

Μια εργάτρια δέχτηκε.

Να πως καταναίει ο καπιταλισμός την εργατική τάξη, να που φτάνει τους εργάτες η πολιτική της πείνας της Παπανδρέϊκής κλίκας. Για μια βδομάδα άδεια και ένα πεντοχίλιαρο να κατεβαίνουν στο επίπεδο του ζώου...

Η ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗ

«Τα κορίτσια πρέπει να πηραστούν από 11 διαφορετικούς διαγωνισμούς στους οποίους θα επιδείξουν εκτός από τη φυσική τους, καλλονή, τη μόρφωση, την αίσθηση του γούμου, καλλιτεχνικό αίσθητηριο και τη γοητεία τους».

Αυτό μετέδωσε το ΤΑΣΣ, στα πρώτα καλλιστεία που οργανώθηκαν στη Ρωσία στις 10 Ιούνη.

Αυτό θα πει σοσιαλισμός! Όχι μόνο κορμί, αλλά μόρφωση και χιούμορ. Σοσιαλιστικά, είναι τα καλλιστεία, όχι όμοια - όμοια.

Πάντως στη φωτογραφία μόνο... εμπορεύσιμη σάρκα βλέπουμε.

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΣΤΗ ΓΙΑΡΟΖΛΑΒ

Ενώ λοιπόν ο Γκορμπατσώφ ασχολείται με τα καλλιστεία, 5.000 εργαζόμενοι στη βιομηχανική πόλη Γιαροζλάβ, 250 χλμ. ανατολικά της Μόσχας διαδήλωσαν για τις συνθήκες ζωής. Ιδιαίτερα για τον εφοδιασμό σε τρόφιμα και τις ελλείψεις σπιτιών και νοσοκομείων.

Ακόμα οι διαμαρτυρίες είχαν να κάνουν με την κεκλεισμένη των θυρών επιλογή των τοπικών αντιπροσώπων για την συνδιάσκεψη του «ΚΚΕΣ». Η είδηση δημοσιεύτηκε στις 9 Ιούνη στην «Ιζβέστια».

ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ

56% συμμετοχή ανακοίνωσε το Πολωνικό πραχτορείο «ΡΑΡ» στις εκλογές για την ανάδειξη υποψηφίων για τα τοπικά κυβερνητικά συμβούλια που έγιναν στις 19 Ιούνη.

Αυτό το ποσοστό έπεσε ακόμα πιο πολύ στις πόλεις Βαρσοβία, Λοντζ, Κρακοβία, Γκντανσκ.

Σ' αυτές τις πόλεις δηλαδή που συγκλονίστηκαν από το μεγάλο απεργιακό ξέσπασμα τον περασμένο Μάη.

Αυτό όμως που έχει μια μεγάλη σημασία είναι η σύγκριση αυτού του ποσοστού με προηγούμενες εκλογές.

Πέραν του Νοέμβριο ψηφισα σύμφωνα με ανακοινώσεις της Πολωνικής κυβέρνησης για το δημοψήφισμα το 67,2%, ενώ στις εκλογές του 1985 για το κοινοβούλιο ψήφισε το 79%.

Είναι αυτό που πραγματικά μπορούμε να πούμε: Κάθε χρόνο και καλύτερα! Όλο και πιο πολύ βαθαίνει η απομόνωση του σοσιαλφασισμού στην Πολωνία.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΗΣ ΕΡΓΟΔΟΣΙΑΣ ΣΤΗ ΖΩΝΗ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 3

την παραγωγική διαδικασία της Ζώνης, στην επισκευή του πλοίου αυτή η αστική τάξη είναι αχρήστη και παρασιτική.

Και αυτό γιατί δεν μπορεί να αναδειχθεί σε απαραίτητο οργανωτή της παραγωγής. Αυτό το κάνουν μόνοι τους οι εργάτες και πολλαπλές φορές σε αντίθεση με τους εργοδότες για να προστατεύσουν τη ζωή τους.

Ένας είναι ο ρόλος αυτών των εργοδοτών: Να μαζεύουν τους εργατές από τα κάρφια, τα σπείρα τους η το σωματικό και να συγκροτούν τα συνεργεία. Μόνο γιατί χρειάζονται! Μόνο δηλαδή για να είναι διαθέσιμοι και όσο πιο καλά αποδοκίμονται σ' αυτόν τον ρόλο, τόσο πιο πολύ προτιμούνται από τους εργοδότες.

Από αυτόν τότε το χαρακτήρα προκύπτει η μεγάλη εκμετάλλευσή και κατάπιση που ασκούν πάνω στους μεταλλεργάτες. Γιατί, για να τους αλληλεπιδράσει με πιο πολύ βίαια, το φως οι εργοδότες πρέπει να κρατάνε για τον βιομηχανικό ανταγωνισμό στους εργάτες.

Πρέπει να βρισκόμαστε μερικές φορές έντασης στη δουλειά χωρίς να αντισταθμίζουμε το κόστος, με το να δουλεύουμε δηλαδή ένα και πιο πολύ οι συνάδελφοι να μην χάσει ότι ορατική για την προστασία των εργατών.

Ένα μόνο τους νοιάζει, το χρήμα! Αυτός είναι ο θάλας τους!

Γι' αυτό δίνουν!

Αυτή η όψη τους είναι που τους οδηγεί να σκοτώνουν κάθε χρόνο τόσους συνάδελφους στα εργοστάσια αττήματα.

Αυτή είναι η αστική τάξη των κίμωνων. Τεχνολογική παρασιτική, αντιπαραγωγική, βίαια ανδροκρατική, εξαρτημένη από το φοροεπιβατικό κεφάλαιο.

Οι μεταλλεργάτες δεν πρέπει να έχουν καμία αντανάχη για την ταξική θέση των των αυτών. Πρέπει να τους μισώ! Πρέπει να στηριχτούν στο δικό τους χέρι, στη δική τους πείρα και γνώση.

Μόνο η εργατική τάξη είναι σε θέση να δώσει ώθηση στην ανάπτυξη της ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης.

Η εργοδοσία δεν έχει κανένα ταξικό συμφέρον γιατί. Γιατί αν το κάνει, τότε θα κινεί σε ρήξη με αυτούς που την γεννούν, τους εργατοεργάτες, θα αφήσει τον αέρα της.

Αντίθετα οι εργάτες έχουν συμφέρον από την προστασία της ζωής τους, το καλό και το ευχάριστο μερο-

κάμιο, τις καλές συνθήκες δουλειάς, έχουν συμφέρον δηλαδή από μια ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη, που δε θα είναι στα χέρια των κίμωνων και της εργοδοσίας των κίμωνων.

Ο Αγώνας των εργατών στη Ζώνη είναι στα προβλήματα που κινεί, είναι στο βάθος αγώνας για την ίδια την ανάπτυξη της μιας και στρέφεται ενάντια σ' αυτούς που την κρατάν υποανάπτυκτη και εξάρτημα του ιμπεριαλισμού.

Μόνο με την συνολική ανάπτυξη τους μπορεί η Ζώνη να βιώσει στο όραμα της ανάπτυξης και της πραγματικής ειρήμειας για τους εργατοεργάτες. Σε μια Ελλάδα λιτρωμένη από τον ιμπεριαλισμό και την αστική τάξη, η Ζώνη θα μπορούσε να γίνει σημαντικό εργατήριο κατασκευής όχι μόνον πλοίων για τις ανάγκες της χώρας, αλλά και έργων Γλυφών, Βαγώνων, μεγάλων σιδηροκατασκευών για την συνολική ανακωφίση του λαού.

Και αυτό σε μια ανάπτυξη που θα είναι προτεραιότητα στην βάρη βιομηχανία, ιδιαίτερα στη μηχανοκατασκευή και στη παραγωγή χάλυβα.

Για μια τέτοια Ελλάδα του σοσιαλισμού και της ανεξαρτησίας αξίζει να παταχούμε!

Ας ξεκινήσουμε την πάλη αυτή χτυπώντας αλλη πηγή της ασυδοσίας και την εκμετάλλευσή της αστικής τάξης της Ζώνης χωρίς καμία ταξικότητα πάνω στο χαρακτήρα της και στις προοπτικές της.

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΗΣ ΕΡΓΟΔΟΣΙΑΣ

Απέναντι σ' αυτή την εργοδοσία υπάρχουν διαφορετικές απόψεις στο εργατικό κίνημα της Ζώνης, οι οποίες αφορούν την αντιμετώπιση της και του χαρακτήρα της.

Η θέση του ΕΡΓΑΣ την περιγράφουμε πιο πάνω. Εδώ θα ασχοληθούμε με τις άλλες απόψεις και τι τι αυτές σημαίνουν πρακτικά για τον αγώνα.

1. Υπάρχει η άποψη της ΔΑΕ στους ναυπηγοεπισκευαστές. Η παράταξη αυτή συγκροτήθηκε από μέλη της ΕΣΑΚ που διαφώνησαν και αποχώρησαν.

Στη μεγάλη απεργία της Ζώνης για την σύμβαση, η παράταξη αυτή έβγαλε τη θέση πως την σύμβαση έπρεπε να την υπογράψουν οι εργατοεργάτες.

Τι σημαίνει αυτό, Σημάνε πως η ΔΑΕ δεν βλέπει

συγκροτημένη αστική τάξη στο λιμάνι από τους εργοδότες.

Πως η εργοδοσία των κίμωνων είναι τόσο μικρή και ασήμαντη, που εμείς τα πόρα μας δεν πρέπει να τα συγκεντρώσουμε εναντίον της, αλλά εναντίον στους εργοδότες. Η θέση αυτή υποτιμά τον συγκεκριμένο ρόλο της εργοδοσίας στη Ζώνη και την ανάγκη της συνολικής ταξικής πάλης ενάντια της.

Ουσιαστικά παρα τις διαφοροποιήσεις με την ΕΣΑΚ, κινείται στην ίδια την κατεύθυνση περι-μικρομισισίου - που θα αναλύσουμε αμέσως πιο κάτω.

2. Η ΕΣΑΚ δεν είναι η προπαγανδίζει πως η εργοδοσία είναι μικρομισισίου - και πως πρέπει οι εργάτες να συμμαχηθούν μαζί της, εναντίον στο «μονοπώλιο» μεγάλο κεφάλαιο.

Η ΕΣΑΚ καλεί τους εργοδότες σε κοινό αγώνα για τον εκσυγχρονισμό και την ανάπτυξη της Ζώνης. Θεωρεί βασική την συμμετοχή της στον «κίνητο φορέα» για την Ζώνη που προτείνει.

Ουσιαστικά η ΕΣΑΚ λέει πως οι εργοδότες θέλουν την ανάπτυξη της Ζώνης και μπορούν να βοηθήσουν σ' αυτή.

Αν τώρα η εργοδοσία θεωρεί ανάπτυξη τα πρόβια των εργατών που συσσωρεύει κάθε χρόνο τότε αυτός που ξεχειλάει τους εργάτες για τον χαρακτήρα της εργοδοσίας είναι η ΕΣΑΚ.

Η ΕΣΑΚ με πολύ έντεχνο τρόπο παρουσιάζει τους εργοδότες στη Ζώνη σαν «μικρομισισίου» που καταπιέζονται και αυτοί από κάποια μονοπώλια δήθεν, που αυτά δε θέλουν ανάπτυξη.

Ετσι λοιπόν λέει Ενότητα με τους μικρούς ενάντια στους μεγάλους.

Ποιος είναι όμως ο μεγάλος;

Μήπως είναι οι εργοδότες; Ποι δεν έχει πια κάτι τέτοιο η ΕΣΑΚ. Αυτό το λέει η ΔΑΕ (Δημοκρατική Αναγέννηση) Ξελοήργου.

Μήπως είναι η ΝΑΥΣΙ και ο ΚΑΡΑΣ; Οχι αυτό έχει πια η ΕΣΑΚ.

Όμως αυτό είναι!

Γιατί πράγματι υπάρχει μια αντίθεση και ένας ανταγωνισμός, ανάμεσα στους εργοδότες και στα μεγάλα ναυπηγεία.

Η αντίθεση αυτή έχει να κάνει με το πως θα πάρει τις δουλειές.

Εδώ η ΕΣΑΚ λειτουργεί σαν πλασιέ των εργοδοτών. Όταν μιλάει για «ανάπτυξη» είναι ανάπτυξη στα συμφέροντα των εργοδοτών. Και έτσι και η ίδια συμφέρον σ' αυτό μιας και χρειάζεται πολιτικά αυτή την αστική τάξη και ήδη έχει πάρει αρκετούς εργοδότες στο κόμμα της.

Ουσιαστικά η ΕΣΑΚ μετατρέπει το εργατικό κίνημα σε όρα της αστικής τάξης της Ζώνης ή το χρησιμοποιεί σαν εκβιαστικό χαρτί για να σφίξει τους εργοδότες στο κόμμα της.

Αναλλάγμα η «εργασιακή κίρνη» που τους προσφέρει.

Αυτό έκανε και στην τελευταία μεγάλη απεργία, πράγμα που αποκαλύπτει τότε ο ΕΡΓΑΣ με την αναλυτική 4ετρασέλιδη προκήρυξη.

3. Υπάρχει ακόμα η άποψη των συνδικαλιστών της Ν.Δ. Αυτή μένοντας πιστή στην υπερασπίση των συμφερόντων των ιδιωτικών κεφαλαίων, προπαγανδίζει ότι η ανάπτυξη της Ζώνης περνάει μέσα από το μεγάλο ιδιωτικό κεφάλαιο ιδιαίτερα τον ΚΑΡΑ και τη ΝΑΥΣΙ.

Παρά το ότι οι συνθήκες δουλειάς σ' αυτούς τους χώρους είναι καλύτερες —για παράδειγμα, ο μικρός αριθμός ατυχημάτων σε σχέση με τη Ζώνη— και αυτό είναι αποτέλεσμα της πείρας των εργατών, έχει περάσει ανεπιστρεπτή η εποχή που το ιδιωτικό βιομηχανικό κεφάλαιο μπορεί να επιδεικνύεται σαν πρότυπο ανάπτυξης. Και αυτό γιατί σαπίζει μέσα στην ίδια την κρίση του καπιταλισμού και είναι ανίκανο να ξεφυρέσει στρατηγικά απ' αυτή.

Πρόσφατο παράδειγμα η μεγάλη κρίση της ΝΑΥΣΙ, όπου πραγματικά το εργοστάσιο έφτασε στα όρια της κατάρτησης.

Σε ότι αφορά τα συμφέροντα και τους αγώνες των μεταλλεργατών, γιατί φράγκο δεν δίνουν οι συνδικαλιστές της Ν.Δ. Αυτό έχει αποδείξει η πράξη τους σ' όλους τους αγώνες.

4. Υπάρχει τέλος η άποψη που λέγεται από την ΠΑΣΚΕ αλλά και από την ΕΣΑΚ, πως τη λύση στο πρόβλημα της ανάπτυξης στη Ζώνη, θα την δώσει η κρατικοποίηση της. Δηλαδή να αναλάβει την ευθύνη της το κράτος.

Ποι είδαμε όμως το κράτος της γραφειοκρατίας και του παρασιτισμού να προωθεί ανάπτυξη. Ποι εργοστάσιο που η διεφθαρμένη κρατική γραφειοκρατία έβαλε στο χέρι δεν έγινε προβληματικό και δεν αντιμετώπιζε πρόβλημα παράπέρα λειτουργίας; Ποι δεν έγιναν απολύσεις εργατών, που δεν έπασαν ουσιαστικά τα μεροκάματα, που δεν ανέβηκε η εντατικοποίηση; Ποι δεν έγινε κότεργο για τους εργάτες;

Το Κράτος της αστικής τάξης είναι από τα γενεφάκια του βιομηχανισμού στη γραφειοκρατία, στον παρασιτισμό, στη μάσα και στην κομπίνα, είναι μια βδέλλα που απορροφά το λαό και τη χώρα και ένας από τους κύριους παραγοντες που κρατάει την χώρα στη υποανάπτυξη και στην καθυστέρηση.

Και είναι τέτοια η σαπίλα του ποι κανένας «εκδημοκρατισμός» δεν μπορεί να τον αλλάξει χαρακτηρισμό.

Αυτοί που προπαγανδίζουν τη θέση πως η κρατικοποίηση θα δώσει λύση στην ανάπτυξη της Ζώνης, μόνο για ένα πράγμα ενδιαφέρονται: Για το πως θα καταχτηθούν περισσότερες θέσεις μέσα στην κρατική γραφειοκρατική αστική τάξη.

Και για να το πετύχουν αυτό, χρησιμοποιούν σαν εργατήριο το εργατικό κίνημα.

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 2

πιστηθεί την απεργία όταν ματαθώσουν οι εξετάσεις. Ο Κακλαμάκης ματαθώσε τις εξετάσεις και η απεργία συνεχίστηκε. Η ΔΕΕ μαζί στα σπείρα, καθηγητές τον καθηγητή εκλίνη τη στιγμή που παραιβάζε το σύνταγμα και ότι ήταν χειρότερος από τον Τρίτη.

Είναι πραγματικά δύσκολο να καταλάβει κανείς μια συνεισφορά όταν τον λείπει η εικόνα της γενικής κίνησης των πραγμάτων. Αυτός έχει αυτή την εικόνα είναι ολόκληρο και ξέρει που να πάγει στα γεγονότα και πως να διακρίνει την συνεισφορά.

Είμαστε σε θέση να αποδείξουμε για πρώτη φορά με τόσο καθαρό τρόπο την συνεργασία Φλωράκη - Παπανδρέου με ξεκαθάρισμα της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ να αποδείξουμε ιδιαίτερα τη βρωμική συνεισφορά που εξοφάνει ο αρχηγός του ΠΑΣΟΚ για λογαριασμό της ρωσικής υπερόψιας στη χώρα μας.

Αρκεί να διαβάσει κανείς τον Ριζοσπάστη της Κυριακής 19.6.1988 και να τον συνδέσει με όλη τη σταση ΔΕΕ μέσα στην ΟΑΜΕ.

Σ' αυτό το φύλλο το σε μια στήλη ο Ριζοσπάστης «προβλέπει» την καθυστέρηση του Κακλαμάκη και ξέρει ότι στη θέση του θα είναι ένας εκφρασστής των φιλικών προς τον σοσιαλϊμπεριαλισμό δυνάμειν μέσα στο ΠΑΣΟΚ. (Αλιωτής, Πελοπνη), την ώρα που κάθε φιλική βρωμική κτημαρία ταλαινεύεται μέχρι τελευταία στιγμή για το αν ο Κακλαμάκης θα μείνει στη θέση του.

Στο ίδιο φύλλο σε άλλη στήλη ο Ριζοσπάστης διαγράφει την πλειοψηφία του σπασισμίου της απεργίας καθώς εκθέτίζει τα 10 χιλιάρια που όλην έχει πάρει το κίνημα των καθηγητών (5 από Κακλαμάκη και 5 όλην από Τσοβόλα) ενώ καλεί στο τέλος τους καθηγητές να συνταξοδοτηθούν απεργήσαν, συνταξοδοτημένοι οπότε χρειασθεί να γυρίσουν στα σχολεία.

Ταυτόχρονα μια βδομάδα πριν τον ανασχηματισμό το φυλλάκι, μέσω της ΔΕΕ, προγραμματίζει γενικές συνελεύσεις των ΕΑΜΕ για την Τρίτη 22.6.1988 λέγοντας ότι μέχρι την Τρίτη θα υπάρξουν δραματικές εξελίξεις στο μέτωπο της Παιδείας και του αγώνα των καθηγητών.

Βέβαια ο ανασχηματισμός δεν έγινε όπως πρόβλεπε ο Ριζοσπάστης τη Δευτέρα, αλλά την Τετάρτη όμως είναι ακριβώς στη κατεύθυνση που προβλέπονταν. Άλλωστε δεν είναι δυνατόν ένας τέτοιος ανασχηματισμός, που χτυπήσε τα τμήματα Αλεβρα, Κουτσούργα και Τσοβόλα, να μην περάσει από αντιστασιακές, παλινδρομήσεις και ανακόλλητα αναβολές για την πραγματοποίησή του.

Τώρα δε μένει παρά η πιο δύσκολη, αλλά και πιο χαρακτηριστική των προβλήτων του φυλλάκι, επιχείρηση διάσπασης και διάλυσης της απεργίας σε συνεργασία με τον τρίτη, γυνιάς διπλοπρόσωπο Γ. Παπανδρέου.

Εδώ βέβαια πρέπει να εκφρασθούμε με μια μικρή επιφύλαξη δασκαλεμένοι από τη μέχρι τώρα στάση του φυλλάκι. Δεν μπορούμε δηλαδή να αποκλείσουμε το ενδεχόμενο ο σοσιαλφασισμός να θέλσει να αξιοποιήσει και παραπέρα την απεργία για να μεγαλώσει τα ρήγματα στο κυβερνητικό στρατόπεδο.

Εδώ τώρα συγκεντρώνονται όλα τα πύρα. Ήδη ο μικρός Παπανδρέου επισκέφθηκε ο ίδιος τα γραφεία της ΟΑΜΕ θέλοντας υποκριτικά να δηλώσει το σεβασμό του στην απεργία. Στη συνέχεια είναι υποχρεωμένος να δώσει μια μικρή τσούτα στο οικονομικό που το φυλλάκι πιθανό να την εμφανίσει μεγάλη, να κάνει μια προσφορά στα θετικά αιτήματα, που σημαίνουν πάντα την άδεια στο φυλλάκι να γυρίσει βιαιότερα μέσα στο κράτος για να μπορούσε η ΔΕΕ να σπασει την απεργία όπως να λυθώσθη ηησασα στις επερχόμενες θεκαλαδίες, Γ. Συνελεύσεις των ΕΑΜΕ.

Όμως αυτό δεν είναι εύκολο να

το αποφύγουν οι σοσιαλφασιστές παρ' όλη την προετοιμασία τους επί ένα μήνα γι' αυτό.

Η προετοιμασία είναι:

α) Ο ίδιος και μετριοκός αποβίβισμός του βιοτικού επιπέδου των 20.000 στη 10.000 (150.000 το χρόνο).

β) Το πνεύμο του οικονομικού επιπέδου από την «αναβίβαση».

γ) Το γνήσιο του πολιτικού μίσητος λαού - καθηγητών ακριβώς γάρη στη διαστρέβλωση του κεντρικού στόχου αυτού του αγώνα που είναι το σπασμό της εισοδηματικής πολιτικής. Αυτός ο κεντρικός στόχος όμως είναι ταυτόχρονα και το κεντρικό πολιτικό επιχείρημα αυτής της απεργίας, είναι αυτό που μπορεί να την κάνει κατανοητή και αγαπητή στο λαό, είναι η πρωταγόνα της απεργίας.

δ) Η δήλωση Φλωράκη ότι δε θα κινώσε την μεταβολή των εξεταστικών μπορεί να παραβιάστηκε σ' ότι αφορά τις εξετάσεις του Αλιωτή και τις απολυτηρίες αλλά είναι φτιαγμένη για να επισύρει μια πραγματική απεργία σ' ότι αφορά τις μόνες πραγματικές εξετάσεις αυτού του σχολείου που είναι οι εισαγωγικές.

Αυτή η προεπιλεγμένη προετοιμασία δε θα μπορεί όμως να εμποδίσει την οργή των καθηγητών. Η δύναμη αυτού του αγώνα είναι μια αδιαμφισβήτητη πραγματικότητα.

Οι συντριπτικές στην πλειοψηφία τους αποφασίες των ΕΑΜΕ σ' όλη την Ελλάδα για συνέχιση της απεργίας την βδομάδα που πέρασαν δείχνουν το πελαγό ηθικό των καθηγητών και την αποφασιστικότητά τους.

Εγώ τώρα πίσω τους ένα μήνα απεργία. Αντιμετωπίζουμε πραγματικές απειλές και ποινές που πολύ από πριν τον αγώνα που κανόν.

Όλο και πιο πολύ πιστεύουν στις δυνάμεις τους. Ξέρουν ακόμα ποια κλάση ότι τώρα εργάζεται η δύναμη τους στιγμή, ότι μόλις τώρα φτάνουν μπροστά στις εισαγωγικές.

Ακόμα σε ποινές, ΕΑΜΕ και ανεξαρτήτητα από την παρέμβαση της «αριστερής κίνησης» οι καθηγητές ξεκλήσαν την απεργία του -δύλιαν του Τσοβόλα και δεν πρόκειται να δώσουν ψήφους.

Τέλος, και το σπουδαιότερο, οι καθηγητές έχουν την κίνη του σπείρα τους στραμμένη στον κρατάφο της ΔΕΕ και της ΔΑΚΕ απειλώντας με εκβιαστική απεργία σε περίπτωση προδοσίας.

Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι στα κεντρικά γραφεία της ΟΑΜΕ, εκεί που συνεδράζει η ανικανή ηγεσία ενός μεγάλου αγώνα γίνονται τηλεφωνήματα από σπείρα των ΕΑΜΕ σε όλη την Ελλάδα με ένα κάλεσμα που δεν είναι σε κανέναν «ηγήτη» της ΔΕΕ και της ΔΑΚΕ το δικαίωμα να οργισθεί λέει για τα μάτια παραλίι «ΠΡΟΣΕΞΤΕ ΜΗ ΜΑΣ ΠΟΥΛΗΣΕΤΕ».

Η Αριστερή Κίνηση καθηγητών αλλωστε έχει βρει πάντα ανταπόκριση στις προκηρύξεις της και κάνουν αντίπαλο από το φυλλάκι και τη Ν.Δ. όταν διαρκώς τονίζω πως αυτή η ηγεσία υπονομεύει τον αγώνα και όταν καλεί σε εκκώλυση της απεργιακής επιτροπής, γιάς δηλαδή ηγεσία που θα κινώσε από τις ΕΑΜΕ.

Για μας αυτό είναι το καθαριστικό και αυτό προπαγανδίζουμε αδιάκοπα στους καθηγητές.

Όταν οι εχθροί από τα μέσα θα χτυπήσουν ανοιχτά την απεργία τότε οι καθηγητές θα πρέπει να εκλέξουν την νέα τους ηγεσία. Τότε η πικραία της απεργίας θα ανυψεί πραγματικά νέους δρόμους στις πολιτικές εξελίξεις, νέους ορίζοντες για το εργατικό και λαϊκό κίνημα.

Η ώρα της κρίσης αναμετρήσης ανάμεσα στο κίνημα των καθηγητών και τους κρυφούς του μεγάλους εχθρούς ζυώνει.

Εμείς προετοιμαζόμαστε γι' αυτήν.

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος Βαλαορίτη 1 - Πειραιάς

Ο ΑΝΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

θέσεων της ρωσόφιλης φράζιας αξιοποιεί την οξυτάτη αντίθεση ανάμεσα στις βασικές τάσεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ που εναντιώνονται στην συγκρότηση με το φυλλάκι, την τήση Αλεβρα, την τάση Κουτσούργα και όπως διαπιστώνουμε τελευταία την τάση Τσοχατζόπουλου. Ο ίδιος, δηλαδή, και οι άνθρωποι του εμφανίζονται σαν εξισορροπιστές και σαν ειρηνοποιοί ανάμεσα σ' αυτές τις δύο τάσεις, προωθώντας τις δικές τους θέσεις.

Με λίγα λόγια η καθάρηση του Μπαντούβα που ήταν μαύρο πανί για το φυλλάκι, δεν φαίνεται σαν τέτοια αλλά σαν κίνηση που ικανοποιεί τον Αλεβρα ενάντια στον Κουτσούργα με τον ίδιο αποδυναμώνοντας και οι δύο μ' αυτή την αλλαγή. Το ίδιο γίνεται και με την αποδυνάμωση του Κακλαμάκη που το δίχως άλλο δεν επισφίρει τις αντιρρήσεις του Κουτσούργα. Κάτι ανάλογο πιθανό να συμβεί με την αποδυνάμωση των Ποτακά και Φλόροφ αντίστοιχα καθώς τους προστίθενται κι' άλλοι υπουργοί που αποσπών κομμάτια από τις αρμοδιότητές τους.

Με ένα τέτοιο μηχανισμό αλληλοεξουδετέρωσης πιθανό να εξηγηθεί και η αποδυνάμωση του Τσοχατζόπουλου στο υπουργείο εσωτερικών.

ΕΝΑ ΠΑΙΓΙΜΑ ΣΤΟΝ ΤΣΟΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟ

Ο Τσοχατζόπουλος έχει πάρει θέση ενάντια στην άνοδο και κυριαρχία του φυλλάκι μέσα στη ΓΕΕ και έχει συγκροτήσει με την κλίκα τον Λαλιώτη πάνω σ' αυτό. Γενικότερα έχουν διαρρέσει συχνά στον τύπο τον τελευταίο καιρό οι διαφορετικές θέσεις αυτών των τάσεων στο ζήτημα της συμπράταξης με το φυλλάκι και στο ζήτημα του εκλογικού συστήματος.

Ο Τσοχατζόπουλος λοιπόν αποδυναμώνεται με την άνοδο του ανοιχτά λαλιωτικού Κουλούρη στο υπουργείο του.

Τέλος, καθόλου αμελητέα σαν κίνηση είναι η δημιουργία ειδικής θέσης στο υπουργείο εσωτερικών για τον άνετο χαρτοφυλάκιο, ρωσόδολο μέχρις απόλας Μαρκόπουλο. Αυτός ο άθλιος υμνητής της ρωσικής εξωτερικής πολιτικής αρχηγός της ΚΕΑΜΕ θα είναι υπεύθυνος μέσα στο υπουργείο αυτό για όλους τους διεθνείς οργανισμούς με εξάρτηση το ΝΑΤΟ και την ΕΟΚ, δηλαδή βασικά υπεύθυνος Συμφώνου Βαρσοβίας και θα λογοδοτεί σύμφωνα με την απόφαση μόνο στον Παπανδρέου και τον Παπαύλα. Είναι λες και τον έβαλαν επιτήρητο για να καταλάβουν κάτι όσους επιμένουν στο φιλοαμερικανισμό του Παπανδρέου, όσοι επιμένουν να θεωρούν σαν ασήμαντο το γεγονός ότι την ώρα που γίνεται ένας τέτοιος ανασχηματισμός ο Αλιωτής σαν εκπρόσωπος επίσημος του ΠΑΣΟΚ δίνει μήνυμα στον Ζίκοφ από τον Αντρέα Παπανδρέου.

ΦΥΣΙΚΟ ΑΕΡΙΟ ΚΛΕΙΣΤΗΚΕ Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΡΩΣΟΥΣ

Το πρώτο 15ήμερο του Ιούλη θα υπογραφεί τελικά η συμφωνία με τη Ρωσία για την εισαγωγή φυσικού αερίου.

Στις 7 Ιούνη συναντήθηκαν οι αντιπρόσωποι των δύο εταιριών, ο αντιπρόσωπος της ΔΕΠ Κ. Παπασιρίδης και ο αναπληρωτής γενικός της Σογιούξ - Γκάξεξπορ (η ρωσική εταιρεία) Ντομπρατσέφ που μονόγραφαν στην Αθήνα το τελικό σχέδιο συμφωνίας και το σχετικό πρωτόκολλο. Ετσι ο Πεπονής ανακοινώνει στις 13.6. την τελική υπογραφή που θα γίνει στην Αθήνα ή στη Μόσχα.

Πρέπει να ξαναποιε με εδώ ότι αυτή η επένδυση των Ρώσων είναι η μεγαλύτερη ιμπεριαλιστική επένδυση που έχει γίνει ποτέ στην Ελλάδα αυτό δεν έγινε ούτε με τους Αμερικανούς ούτε με τους Ευρωπαίους.

Ετσι η ρωσική υπερόψια δυνάμειν σημαντικά την οικονομική της βάση στην Ελλάδα.

Χρειάστηκαν πολύμηνες διαπραγματεύσεις μέχρι να καταλήξουν οι αντιπροσώποι στην τιμή που θα αγοράζει η χώρα το ρωσικό αέριο ενώ αυτή δεν ανακοινώθηκε ποτέ, τουλάχιστον όχι ακόμα.

Το αέριο θα φτάσει εδώ μέχρι το 1992. Παράλληλα συνεχίζονται οι εργασίες δημιουργίας εγκαταστάσεων για το υδροποιημένο φυσικό αέριο που θα προμηθευτούμε απ' την Αλγερία παράλληλα με τη Ρωσία.

Ενώ πρόσφατα υπογραφήκε απ' τους υπουργούς Εθνικής Οικονομίας Παν. Ρουμλιώτη και Ενέργειας και Τεχνολογίας Αν. Πεπονή οι εγκριτικές αποφάσεις για τη δημιουργία θεγατρικής εταιρείας της ΔΕΠ ΑΕ που θα είναι ο εξειδικευμένος φορέας για το φυσικό αέριο. Η σύνθεση του Διοικητικού Συμβουλίου και η έναρξη λειτουργίας του θα ανακοινωθεί απ' το ΥΒΕΤ στις επόμενες βδομάδες.

Αυτή η εξάρτηση στον ενεργειακό τομέα της Ελλάδας είναι αρκετά μεγάλη τέτοια που καμία ευρωπαϊκή χώρα που προμηθεύτηκε αέριο απ' τη Ρωσία δεν έχει.

Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΟΣΑΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

ζας καλύπτει τον Τουρκικό επικρατησμο με την άδικη εισβολή στην Κύπρο, όμως δεν είναι αυτός σήμερα σε επίθεση. Και οι δύο φαίνεται από δύο βασικά στοιχεία: α) Από το ότι ο αντιελληνοεθνικός στην Τουρκία καλλιεργείται κατά πολύ λιγότερο από ότι ο αντι-τουρκικός στην Ελλάδα. Για παράδειγμα ο Τουρκικός σφιβνισμός δεν οργανώσε διαδηλώσεις ενάντια στον Ερβέρτ του Ρουμμελίδη ή τον Θεοδοράκη, σε αντίθεση με τις επικλήσεις τον Τουρκικόν στην Ελλάδα, αλλά ούτε και ο Τουρκικός αστικός τάπος είχε μια αντίστοιχη έκρηξη σφιβνισμού όπως ο Ελληνικός. Και β) Από το ότι το μόνο όλοκλη Νταβός, παρα από το «πνελία» έγινε έστω και σε δεύτερο χρόνο ζήτημα από την μαρία της Τουρκίας Αναφοράσται στην ρύθμιση για τις περιορισές των Ελλήνων στην Ιστανμπού, αλλά και για την ματαίωση πρόσφατο της στρατιωτικής άσκησης στο Αιγαίο στην τουριστική περίοδο.

Ας δούμε όμως το περιεχόμενο των προτάσεων του Παπανδρέου, το αν φέρνουν την ειρήνη και τινοές τα συμφέροντα των λαών.

α) Στο κυπριακό:

Ο Παπανδρέου στην συνέντευξη τύπου που έδωσε στην «Ασπέρ» της Βουλιγαμένης είπε: «Το Κυπριακό πράγματι δεν είναι ελληνοτουρκικό διαφορά. Τυπικά δεν είναι ελληνοτουρκική διαφορά. Η κυπριακή είναι ανεξάρτητη, αδέσμευτη χώρα μέλος των Ηνωμένων Εθνών και εμπομενές σαν διεθνές πρόβλημα η λύση του πρέπει να επιδιωχθεί στα πλαίσια των Ηνωμένων Εθνών».

Ποιά είναι η διεθνής πτυχή του Κυπριακού, περιέχει τρία στοιχεία. Το ένα στοιχείο είναι η στρατιωτική κατοχή από τουρκικά στρατεύματα της Βορειοκίπρου.

Είναι αμετακίνητη η θέση της Ελλάδας ότι δεν μπορεί να υπάρξει καμία ουσιαστική πρόοδος, εάν δεν υπάρξει αποστρατιωτικοποίηση.

Από την πλευρά την κυπριακή παράλληλα, θα υπάρξει διάλυση της Εθνοσυνέλευσης, δημιουργία μιας Αρσισκομίας μητρώ, από την αρχή των Ηνωμένων Εθνών...

Οι ελληνοί που προβλήθηκαν στην Ζιρίνη λειτουργούν αρνητικά και από η θέση μας είναι πως οι ελληνοί, θα πρέπει να συμπεριφερθούν εγγυητές χωρίς τον Τρίτο Κόσμο και τον Ανατολικό Μπλοκ.» (Οι υπογραφήσεις είναι δικές μας).

Αυτό το απόσπασμα θέλει μια ερμηνευτική προσοχή μιας και για πρώτη φορά αποκαλύπτει ανοιχτά τα σχέδια του Παπανδρέου για την Κύπρο.

Πριν μερικές δεκαετίες χρόνια, ο Γρίβας και ο Παπάγος για να βαλόντων την Κύπρο στο αρμα του ΝΑΤΟ φώναζαν για «Ενωσή».

Τώρα ο Παπανδρέου φωνάζει για «Ανεξαρτησία» για να βάλει την Κύπρο στο αρμα του σοσιαλιμπεριαλισμού. Διπλή προμερία — και το Κυπριακό — αρα χρειάζεται εγγυήσεις.

Και οι μόνοι που μπορούν να τις δώσουν είναι οι χώρες του Ανατολικού Μπλοκ. Όσο για τον Τρίτο Κόσμο, αυτός είναι ο μιντανός.

Αλλάστε για τον Παπανδρέου — όπως ο ίδιος είπε σε πρόσφατη συνένωση της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ — «ο τρίτος κόσμος έχει πεθάνει».

Αυτός είναι ο στόχος της διεθνούς συνδιάσκεψης για τον Κυπριακό πως οι συγχωρετά φωνάζουν Παπανδρέου = Φλωριάκη = Βασιλειώ και Γκορμπατσώφ. Να μην ο ρωσικός σοσιαλιμπεριαλισμός εγγυητής της ανεξαρτησίας της Κύπρου!

Αυτό είναι το ένα.

Το άλλο είναι τα Τουρκικά στρατεύματα κατοχής. Η πρόταση εδώ του Παπανδρέου δεν είναι η αποχώρηση, αλλά η αποστρατιωτικοποίηση του νησιού.

Να διαλυθεί ακόμα και η Κυπριακή Εθνοσυνέλευση και να αντικατασταθεί από μια κοινή αστυνομία κάτω από την αιγίδα του ΟΗΕ. Ο Παπανδρέου δεν θέλει δηλαδή άλλο στρατό στην Κύπρο παρα από τον ρωσικό.

Θέλει μια οσική Κύπρο Βορρά στα χέρια του σοσιαλιμπεριαλισμού. Ουσιαστικά δηλαδή δεν θέλει

ούτε την ανεξαρτησία της Κύπρου. Γιατί πως μπορεί να υπάρξει Κράτος ανεξάρτητο χωρίς το δικό του στρατό και μάλιστα σε μια περιοχή που συσσωρεύονται όλες οι αντιθέσεις του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού συστήματος.

Ο Παπανδρέου ξεκινάει από το δικαιοιτήριο της αποχώρησης των στρατευμάτων κατοχής, ακόμα μπορεί να φτασει και στο χτύπημα των Ελλήνων σφιβνιστών στην Κύπρο, προκειμένου να πετυχεί ένα πράγμα. Να αφήσει το νησί ασπλο στα νύχια των «εγγυησώνων των χωρών του Ανατολικού Μπλοκ, και έχει ένα χυρό χυρτί στα χέρια του τον ηρωστατικό του πρόεδρο της Κύπρου Βασιλειώ.

Ο Οσας αντιπροτείνει μια τετραμελή σφισκήση (Ελλάδα - Τουρκία - Βασιλειώ - Ντακτά) για να βρωθεί η λύση στο Κυπριακό.

Ο Παπανδρέου παριστάνει τον πατριώτη αρνούμενος αυτή τη πρόταση.

Όμως το ζήτημα δεν είναι θέμα δικαιοσύνης. Μια ελική κυβέρνηση που θα επέμβουσε μια πραγματική ειρήνη βασισμένη πάνω στο δικαιο και στα συμφέροντα των λαών της περιοχής, οι οποία όλη και αν βρισκόταν τον Αιγαίο θα σήη- τούσε συγκριμένους προτάσεις καθαρές και ανοιχτές στους λαούς ανεξάρτητα από διαδοικασία.

Και τέτοιες προτάσεις δεν μπορεί να υπάρξουν παρα μόνο έδω από τα συμφέροντα του σοσιαλιμπεριαλισμού και του ιμπεριαλισμού, σε μια κατεβλήθησ ενόθησ της Κυπριακού λαού. Μια τέτοια ενόθησ δεν μπορεί να εξασφαλιστεί χωρίς να γίνει δύο βασικά και κίριάρχη ζητήματα: α) Την αποχώρηση των τουρκικών στρατευμάτων κατοχής και των έπεικων από την Κύπρο, και β) Την ταυτόχρονη πρόστασία των Τουρκοκυπρίων.

Δεν μπορεί δηλαδή να υπάρξει χωρίς το ζήτημα του σφιβνισμού και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου, αλλά και μέσα στην ίδια την Κύπρο.

Αντίθετα από ότι η Κύπρο, το Αιγαίο για τον Παπανδρέου είναι Ελληνο-Τουρκικό πρόβλημα η καλύτερα θέμα απάντησης της Ελλάδας στις «δικαιώσεις» της Τουρκίας. Τι είναι όμως το Αιγαίο, Είναι το μοναδικό πέρασμα προς το Νότιο το Ρωσικό στόλο για την Ερσοψη και αντίστοιχα η πρώτη Ζώνη αναχωρησίας του από τον Αμερικανικό στόλο. Αυτό είναι που καθορίζει το Αιγαίο σαν ένα από τα πιο θερμά κέντρα του ανταγωνισμού των υπερδυνάμεων.

Αυτό καθορίζει και την ταχτική του Παπανδρέου. Τα ζητήματα που βαζάει στο Αιγαίο σε τίποτα δεν θέλουν τα συμφέροντα του σοσιαλιμπεριαλισμού. Αντίθετα τον εξυπηρετούν. Δύο είναι τα βασικά ζητήματα που θα έληγαν ιδιαίτερα την Ρωσία: α) Η εφαρμογή της συνθήκης του Μοντρέ και β) Η επέχληση των χερσικών υδάτων σε 12 μίλια στο Αιγαίο.

Στο πρώτο ζήτημα: Η συνθήκη του Μοντρέ καθορίζει το διεθνές καθεστώς των υδάτων τα στενά και υπογραφήθηκε το 1936 — ανυθωρόντως την Σύμβαση της Λωζάνης το 1936 — από την Τουρκία, την Αγγλία, την Γαλλία, την Ιταλία, την ΕΣΣΔ, την Ρουμανία, τη Βουλγαρία, τη Γιουγκοσλαβία και την Ιαπωνία. Με βάση αυτή την συνθήκη επιτρέπεται η οχρήση των Στενών από την Τουρκία, ενώ η διεκδίκηση πολιτικών πλοίων από τα στενά υπόκειται σε ορισμένους περιορισμούς.

Τι υπερβλεπόμενα και τα υποβρυχία απογορεύονται εντέλει, ενώ σε περίπτωση πολέμου η Τουρκία έχει το δικαίωμα του κλεισίματος των στενών.

Τόσο η συνθήκη της Λωζάνης για τα στενά όσο και η συνθήκη του Μοντρέ υργότερα ήταν μια νίκη της Δεξινοτικής γραμμής και μια συγκεκριμένη επιτυχία της σοσιαλιστικής τότε ΕΣΣΔ του Λένιν και του Στάλιν.

Ο Λένιν είχε καθορίσει ως εξής αυτή την γραμμή:

«Το προγράμμα μας περιλαμβάνει το κλείσιμο των Στενών για όλα τα ποικιλικά πλοία τόσο σε περίοδο ειρήνης, όσο και σε περίοδο πολέμου» (Συνέντευξη για τον ανταποκριτή του Ομπσέρβερ στις 27 Οκτωβρη του 1922).

Αυτή την γραμμή που εφαρροσε για όλη την περίοδο του σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ ο Στάλιν, αντέφωαν οι σημερινοί νέοι Τούροι του Κρεμλίου παραβιάζοντας την συνθήκη και καταβάζουν τα αεροπλανοφόρα τους και τα υποβρυχία για μέσσο του Αιγαίου στη Μεσόγειο. Πουθενά ο Παπανδρέου δεν διαμαρτυρήθηκε γιατί την παραβίαση αλλά και για την ύπαρξη των ρωσικών αγκυροβόλων έξω από τα Κίθηρα, και αλλού.

Το δεύτερο ζήτημα: Μια επέχληση των χερσικών υδάτων σε 12 μίλια θα έκανε το Αιγαίο για τον πολεμικό στόλο του σοσιαλιμπεριαλισμού. Κατά τέτοιο πηο παλαιά η Ρωσία το είχε θεωρήσει σαν οπτική κήρυξη πολέμου με την Ελλάδα.

Όταν ο Παπανδρέου ήταν στην αντιπολίτευση έκανε κριτική στη Ν.Δ. για μεσοδία επειδή δεν εφαρροσε τα 12 μίλια.

Τώρα δεν υπάρχει τέτοιο ζήτημα μιας και αντικείται στα συμφέροντα της Ρωσικής υπερδύναμης.

Ας δούμε όμως τα ζητήματα που ο Παπανδρέου βαζάει στο Αιγαίο: α) **Υπολοκρητιά:** Είναι γνωστή η τοποθέτηση της οργανώσης μας για τα δικαιώματα της Τουρκίας στην υπολοκρητιά του Αιγαίου. Έδώ δεν θα ασχοληθώ με αυτά. Θα αναφερθώ μόνο την απάντη του Παπανδρέου.

Ο Παπανδρέου βαζει σαν πρόταση στη διάλυση της ιστορικής του σπυλοσχετικού για την προσοψη στη Χάγη. Αυτό και αρχής δεν είναι αλληλοές για την υπολοκρητιά. Στον αντιποσχετικό η καθήπερα θα βαζει την δική της αποψη. Χωρίς συγκρίσεις σε μια συγκριμένη αποψη το δικαιοιτήριο της Χάγης το πιο πιθανό είναι να όησασαι αναρροδοιότητα.

Ο Παπανδρέου δηλαδή δεν οδηγεί σε καμία λύση στο ζήτημα της υπολοκρητιάς. Αυτό που θέλει είναι να την κρατάει σαν μια ανοιχτή πένη όξυνση των Ελλήνων - Τουρκικών σχέσεων. Ας μην ξεχνάμε αλλωστε πως πάνω σ' αυτό το ζήτημα ορισσε την παραβίαση πολιτική κρίση του Μάρτη.

Πάνω σ' αυτό στήκει ένα βασικό μέρος της αντιπορικής στρατηγικής του. Ένα ζήτημα καθόλου γνωστό στο λαό μας, που φαίνεται πολεπτικό και που όμως θα μπορούσε να λυθεί — ανάρκου σε κυβέρνηση που θα ήθελαν πραγματικά την ειρήνη — αρκεί ο έλεος.

β) **Στο Αιγαίο:** Αντίθετα από ότι η Κύπρο, το Αιγαίο για τον Παπανδρέου είναι Ελληνο-Τουρκικό πρόβλημα η καλύτερα θέμα απάντησης της Ελλάδας στις «δικαιώσεις» της Τουρκίας. Τι είναι όμως το Αιγαίο, Είναι το μοναδικό πέρασμα προς το Νότιο το Ρωσικό στόλο για την Ερσοψη και αντίστοιχα η πρώτη Ζώνη αναχωρησίας του από τον Αμερικανικό στόλο. Αυτό είναι που καθορίζει το Αιγαίο σαν ένα από τα πιο θερμά κέντρα του ανταγωνισμού των υπερδυνάμεων.

Αυτό καθορίζει και την ταχτική του Παπανδρέου. Τα ζητήματα που βαζάει στο Αιγαίο σε τίποτα δεν θέλουν τα συμφέροντα του σοσιαλιμπεριαλισμού. Αντίθετα τον εξυπηρετούν. Δύο είναι τα βασικά ζητήματα που θα έληγαν ιδιαίτερα την Ρωσία: α) Η εφαρμογή της συνθήκης του Μοντρέ και β) Η επέχληση των χερσικών υδάτων σε 12 μίλια στο Αιγαίο.

Στο πρώτο ζήτημα: Η συνθήκη του Μοντρέ καθορίζει το διεθνές καθεστώς των υδάτων τα στενά και υπογραφήθηκε το 1936 — ανυθωρόντως την Σύμβαση της Λωζάνης το 1936 — από την Τουρκία, την Αγγλία, την Γαλλία, την Ιταλία, την ΕΣΣΔ, την Ρουμανία, τη Βουλγαρία, τη Γιουγκοσλαβία και την Ιαπωνία. Με βάση αυτή την συνθήκη επιτρέπεται η οχρήση των Στενών από την Τουρκία, ενώ η διεκδίκηση πολιτικών πλοίων από τα στενά υπόκειται σε ορισμένους περιορισμούς.

Τι υπερβλεπόμενα και τα υποβρυχία απογορεύονται εντέλει, ενώ σε περίπτωση πολέμου η Τουρκία έχει το δικαίωμα του κλεισίματος των στενών.

Τόσο η συνθήκη της Λωζάνης για τα στενά όσο και η συνθήκη του Μοντρέ υργότερα ήταν μια νίκη της Δεξινοτικής γραμμής και μια συγκεκριμένη επιτυχία της σοσιαλιστικής τότε ΕΣΣΔ του Λένιν και του Στάλιν.

Ο Λένιν είχε καθορίσει ως εξής αυτή την γραμμή:

«Το προγράμμα μας περιλαμβάνει το κλείσιμο των Στενών για όλα τα ποικιλικά πλοία τόσο σε περίοδο ειρήνης, όσο και σε περίοδο πολέμου» (Συνέντευξη για τον ανταποκριτή του Ομπσέρβερ στις 27 Οκτωβρη του 1922).

Αυτή την γραμμή που εφαρροσε για όλη την περίοδο του σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ ο Στάλιν, αντέφωαν οι σημερινοί νέοι Τούροι του Κρεμλίου παραβιάζοντας την συνθήκη και καταβάζουν τα αεροπλανοφόρα τους και τα υποβρυχία για μέσσο του Αιγαίου στη Μεσόγειο. Πουθενά ο Παπανδρέου δεν διαμαρτυρήθηκε γιατί την παραβίαση αλλά και για την ύπαρξη των ρωσικών αγκυροβόλων έξω από τα Κίθηρα, και αλλού.

Το δεύτερο ζήτημα: Μια επέχληση των χερσικών υδάτων σε 12 μίλια θα έκανε το Αιγαίο για τον πολεμικό στόλο του σοσιαλιμπεριαλισμού. Κατά τέτοιο πηο παλαιά η Ρωσία το είχε θεωρήσει σαν οπτική κήρυξη πολέμου με την Ελλάδα.

Όταν ο Παπανδρέου ήταν στην αντιπολίτευση έκανε κριτική στη Ν.Δ. για μεσοδία επειδή δεν εφαρροσε τα 12 μίλια.

Τώρα δεν υπάρχει τέτοιο ζήτημα μιας και αντικείται στα συμφέροντα της Ρωσικής υπερδύναμης.

Ας δούμε όμως τα ζητήματα που ο Παπανδρέου βαζει στο Αιγαίο: α) **Υπολοκρητιά:** Είναι γνωστή η τοποθέτηση της οργανώσης μας για τα δικαιώματα της Τουρκίας στην υπολοκρητιά του Αιγαίου. Έδώ δεν θα ασχοληθώ με αυτά. Θα αναφερθώ μόνο την απάντη του Παπανδρέου.

Ο Παπανδρέου βαζει σαν πρόταση στη διάλυση της ιστορικής του σπυλοσχετικού για την προσοψη στη Χάγη. Αυτό και αρχής δεν είναι αλληλοές για την υπολοκρητιά. Στον αντιποσχετικό η καθήπερα θα βαζει την δική της αποψη. Χωρίς συγκρίσεις σε μια συγκριμένη αποψη το δικαιοιτήριο της Χάγης το πιο πιθανό είναι να όησασαι αναρροδοιότητα.

Ο Παπανδρέου δηλαδή δεν οδηγεί σε καμία λύση στο ζήτημα της υπολοκρητιάς. Αυτό που θέλει είναι να την κρατάει σαν μια ανοιχτή πένη όξυνση των Ελλήνων - Τουρκικών σχέσεων. Ας μην ξεχνάμε αλλωστε πως πάνω σ' αυτό το ζήτημα ορισσε την παραβίαση πολιτική κρίση του Μάρτη.

Πάνω σ' αυτό στήκει ένα βασικό μέρος της αντιπορικής στρατηγικής του. Ένα ζήτημα καθόλου γνωστό στο λαό μας, που φαίνεται πολεπτικό και που όμως θα μπορούσε να λυθεί — ανάρκου σε κυβέρνηση που θα ήθελαν πραγματικά την ειρήνη — αρκεί ο έλεος.

Ο Παπανδρέου δηλαδή δεν οδηγεί σε καμία λύση στο ζήτημα της υπολοκρητιάς. Αυτό που θέλει είναι να την κρατάει σαν μια ανοιχτή πένη όξυνση των Ελλήνων - Τουρκικών σχέσεων. Ας μην ξεχνάμε αλλωστε πως πάνω σ' αυτό το ζήτημα ορισσε την παραβίαση πολιτική κρίση του Μάρτη.

Πάνω σ' αυτό στήκει ένα βασικό μέρος της αντιπορικής στρατηγικής του. Ένα ζήτημα καθόλου γνωστό στο λαό μας, που φαίνεται πολεπτικό και που όμως θα μπορούσε να λυθεί — ανάρκου σε κυβέρνηση που θα ήθελαν πραγματικά την ειρήνη — αρκεί ο έλεος.

Ο Παπανδρέου δηλαδή δεν οδηγεί σε καμία λύση στο ζήτημα της υπολοκρητιάς. Αυτό που θέλει είναι να την κρατάει σαν μια ανοιχτή πένη όξυνση των Ελλήνων - Τουρκικών σχέσεων. Ας μην ξεχνάμε αλλωστε πως πάνω σ' αυτό το ζήτημα ορισσε την παραβίαση πολιτική κρίση του Μάρτη.

Πάνω σ' αυτό στήκει ένα βασικό μέρος της αντιπορικής στρατηγικής του. Ένα ζήτημα καθόλου γνωστό στο λαό μας, που φαίνεται πολεπτικό και που όμως θα μπορούσε να λυθεί — ανάρκου σε κυβέρνηση που θα ήθελαν πραγματικά την ειρήνη — αρκεί ο έλεος.

Ο Παπανδρέου δηλαδή δεν οδηγεί σε καμία λύση στο ζήτημα της υπολοκρητιάς. Αυτό που θέλει είναι να την κρατάει σαν μια ανοιχτή πένη όξυνση των Ελλήνων - Τουρκικών σχέσεων. Ας μην ξεχνάμε αλλωστε πως πάνω σ' αυτό το ζήτημα ορισσε την παραβίαση πολιτική κρίση του Μάρτη.

Πάνω σ' αυτό στήκει ένα βασικό μέρος της αντιπορικής στρατηγικής του. Ένα ζήτημα καθόλου γνωστό στο λαό μας, που φαίνεται πολεπτικό και που όμως θα μπορούσε να λυθεί — ανάρκου σε κυβέρνηση που θα ήθελαν πραγματικά την ειρήνη — αρκεί ο έλεος.

Ο Παπανδρέου δηλαδή δεν οδηγεί σε καμία λύση στο ζήτημα της υπολοκρητιάς. Αυτό που θέλει είναι να την κρατάει σαν μια ανοιχτή πένη όξυνση των Ελλήνων - Τουρκικών σχέσεων. Ας μην ξεχνάμε αλλωστε πως πάνω σ' αυτό το ζήτημα ορισσε την παραβίαση πολιτική κρίση του Μάρτη.

Πάνω σ' αυτό στήκει ένα βασικό μέρος της αντιπορικής στρατηγικής του. Ένα ζήτημα καθόλου γνωστό στο λαό μας, που φαίνεται πολεπτικό και που όμως θα μπορούσε να λυθεί — ανάρκου σε κυβέρνηση που θα ήθελαν πραγματικά την ειρήνη — αρκεί ο έλεος.

Ο Παπανδρέου δηλαδή δεν οδηγεί σε καμία λύση στο ζήτημα της υπολοκρητιάς. Αυτό που θέλει είναι να την κρατάει σαν μια ανοιχτή πένη όξυνση των Ελλήνων - Τουρκικών σχέσεων. Ας μην ξεχνάμε αλλωστε πως πάνω σ' αυτό το ζήτημα ορισσε την παραβίαση πολιτική κρίση του Μάρτη.

Πάνω σ' αυτό στήκει ένα βασικό μέρος της αντιπορικής στρατηγικής του. Ένα ζήτημα καθόλου γνωστό στο λαό μας, που φαίνεται πολεπτικό και που όμως θα μπορούσε να λυθεί — ανάρκου σε κυβέρνηση που θα ήθελαν πραγματικά την ειρήνη — αρκεί ο έλεος.

Ο Παπανδρέου δηλαδή δεν οδηγεί σε καμία λύση στο ζήτημα της υπολοκρητιάς. Αυτό που θέλει είναι να την κρατάει σαν μια ανοιχτή πένη όξυνση των Ελλήνων - Τουρκικών σχέσεων. Ας μην ξεχνάμε αλλωστε πως πάνω σ' αυτό το ζήτημα ορισσε την παραβίαση πολιτική κρίση του Μάρτη.

Πάνω σ' αυτό στήκει ένα βασικό μέρος της αντιπορικής στρατηγικής του. Ένα ζήτημα καθόλου γνωστό στο λαό μας, που φαίνεται πολεπτικό και που όμως θα μπορούσε να λυθεί — ανάρκου σε κυβέρνηση που θα ήθελαν πραγματικά την ειρήνη — αρκεί ο έλεος.

ματικά έργα στα νησιά Λαφό, Χίο, Σάμο και Ικάρια, καθώς και πρέπει να έχει περιορισμένο αριθμό στρατιωτικών διόμοιων.

Η Συνθήκη του Παρισιού με την οποία αποδόθηκαν τα Δωδεκάνησα στην Ελλάδα το 1947, καθορίζει στο άρθρο 14 πως τα νησιά αυτά πρέπει να αποστρατιωτικοποιηθούν και να παραμεινουν αποστρατιωτικοποιημένα.

Σε αντιπερισμρό αυτόν των παραβιάσεων, η Τουρκία έχει συγκροτήσει την στρατιά του Αιγαίου.

Τουρκός εκπρόσωπος του υπουργείου Εξωτερικού στην Αγκυρα όησασαι: «Εάν η Ελλάδα αποστρατιωτικοποιήσει τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου θα αντιπολιτισσει το πρόβλημα της διαίσεψης της στρατιάς του Αιγαίου. Δεν έχουμε καμία διάθεση να κρατάμε στρατό σε μια περιοχή όταν έχουμε μεγάλες ανάγκες σε άλλες περιοχές της χώρας» (Πρώτη, 13 Ιανουάρι 1988).

Σε αυτή την όηση φαίνεται καθαρά ο ρόλος του Παπανδρέου σ' αυτό το ζήτημα. Η ελληνική του στην παραβίαση των συμφωνιών με την στρατιωτική θωρακισή των νησιών βρισκείται στην κατεβλήθησ του αδυνατισμού του μεσοπυ της Τουρκίας με την Ρωσία μιας και διασπάει τις στρατιωτικές της διόνομες σε δύο μέτοπα.

Αυτή η πραγματική πλευρά της Παπανδρεϊκής ροσοφικής πολιτικής κίριάρχησ σ' αυτές τις μέρες της επισκεψης του Οσας. Θα μπορούσε κανείς να πει πως με την επίσκεψη αυτή, αυτό που δυνάτωσε ήταν το αντιτορικό μετοπο και όχι οι φιλοτορικές διαθέσεις μέσα στην αστική τάξη. Μόνο που αυτό έγινε από την μερία του Παπανδρέου και του Φλωριάκη αρκετά έξοπνα.

Το ροσοφικό μπλοκ προσπαθεί να καθιστάσει την Τουρκική αρχούση τάξη, πως ας το θέλει ο Νταβός, αλλά έχει μεγάλες πιέσεις από την αντιπολίτευση και μάλιστα σε μια περιοχή προεκλογική. Σ' αυτή την ταχτική στήθηκε όσο το σκεπτικό.

Από τη μια η ροσοφική κλίση Παπανδρέου - Παπαγιώ και επισημωτα πραχτορία της Ρωσίας, σε Ελλάδα και Κύπρο στήριξαν το Νταβός και από την άλλη Ν.Δ. και σφιβνιστές, καθή, έδωσε μέσα και έξω από το ΠΑΣΟΚ όξυναν την συγκρούση πάνω πάνω σε μια γραμμή που σφελοόσει την Μοσχή την γραμμή του αντιτορικού Μετοπου. Και σ' αυτό το μέτοπο οι ορροστικές δυνάμεις προσπαθούσαν να παρουν το πάνω χερή. Είναι χαρακτηριστική η όηση των φωνών — κομμουνιστικών κομμάτων Ελλάδας — Τουρκίας τα οποία εκφράζοντων την ικανοποίησή τους για το ότι τοποθετήθηκε από τις δύο κυβερνήσεις ο διάλογος και κληνοντας θετική αυτή την εξέλιξη.

Δύο λοιπόν ταχτικές από την μερία του σοσιαλιμπεριαλισμού. Για όσους ανθρώπους παρακολούθησαν αυτές τις μέρες του «Ριζοσπαστή» και την Πρώτη θα ήταν εύκολο να δουν αυτές τις δύο ταχτικές. Όμως δεν ήταν μόνο αυτό. Ο ίδιος ο Παπανδρέου με την όηση «Βεβαίως οι αρχικές, αδηλώσεις, διαμαρτυρία, που ως στόχο έχουν να προσερχουν στην επίθεση της ειρήνης και αποστολική απάντησ είναι και προς την κατεβλήθησ μονίμων και δικαίων εξοσων συμβαλλόντων, ειδικά σε ότι αφορά το κυπριακό θέμα» κάλυπτε όλες τις διαδοικασίες ενάντια στον Οσας, ακόμα και την... ντομάτα που έπιασε στο αυτοκίνητο του Οσας.

Ετσι λοιπόν όλος ο σφιβνισμός σε Ελλάδα και Κύπρο, από τον Κουτούφωργα, τον Χαριζαμιώδη, τον Καρμυπέλι και τον Χριστοστομο Κυτιού, τα κυπριακά σφιβνιστά, τις δυναίκες της Κύπρου με επικεφαλής την αδελφή του Βασιλειώ, οι κρημιαρές με επικεφαλής το ΕΘΝΟΣ, ακόμα και φασιστικές οργανώσεις σαν το ΕΝΕΚ και οι δούλεσαν στην στρατηγική κατεβλήθησ του σοσιαλιμπεριαλισμού όσο και αν μερικοί απ' αυτούς, τιφωμόνιοι από τον μεραλοδεατισμό τους δεν θέλουν να το παραδέχονται.

Όσοι αυτοί νόμοισι πως ο Παπανδρέου πουλάει την Κύπρο και την Ελλάδα στους προαίοντες, εχρήθως μας τους Τουρκούς. Και εχων εξάλλου. Αυτό όμως που δεν μπορούν να δουν είναι πως ο Παπανδρέου πουλάει, αλλά όχι στην Τουρκία, πουλάει στην Ρωσία. Θα γινόταν άραγε το ίδιο εξάλλοι αν το καταλάβαιναν.

Αυτό το σφιβνιστικό μπλοκ χωρρίστηκε στα δύο. Σ' αυτούς που έβαζαν ζήτημα φασισμού στην

Τουρκία και σ' αυτούς που δεν ήθελαν. Ετσι προσπαθήσαν να διαχωρισουν μέσα στις γραμμές τους την δημοκρατία από τον φασισμό. Επικεφαλής σ' αυτόν τον διαχωρισμό τα πιο φασιστικά μέρη, το ίδιο το ΚΚΕ και οι «διαρρηχτές» της λεγόμενης «Κ. Αναγέννησης».

Το μόνο «ΚΚΕ» μπήκε πολιτικά σ' αυτό το μπλοκ όχι μόνο με την Τουρκοφιλία ΠΡΩΤΗ αλλά και με αφοσκόλλημα κλαμακας και συγκέντρωση που οργάνωσε για την υποδοχή της των φασιστοκομμουνιστών ανθρώπων του στην Τουρκία. Το ίδιο αίτημα βέβαια έβαζε και ο Παπανδρέου στον Οσας.

Οι «διαρρηχτές» πάντα θα βρωθεί έρριζαν ένα βρωγότερο σπύτημα έλω ο Οσας με τις αφοσές τους, αλλά δεν κατέβηκαν στις διαδηλώσεις με όλο το σφιβνιστικό και φασιστικό σπυλοβλημα. Όμως μπήκαν πολιτικά σ' αυτό το μπλοκ, στο μπλοκ του « Έλω ο Οσας» παρα την σημαζωγία τους για τον φασισμό της Τουρκίας που ήταν αλλωστε όταν επισκεπτόνταν την Ελλάδα ο φασιστας Γιωρτζελασκ.

Στο ίδιο αυτό μπλοκ μπήκαν και ο Κύρκος και ο Μπανιάς και βέβαια ο σφιβνιστής Μπιστής με το παλαιότε «ΕΚΚΕ».

Απάντι σ' αυτό το σφιβνιστικό μπλοκ διαχωριστικόν μερικές δυνάμεις που ονομασαν την επιστροφή τους «Διεθμιστική». Σ' αυτές ανήκαν το ΚΚΕμ - λ, ο Μαχίτης, η ΟΣΕ - ΟΙ συντρόφοι της Ακρας Αρπιστέρας» κ.λ.λ.

Αν και αυτός ο διαχωρισμός από τον σφιβνισμό είχε μερικά θετικά χαρακτηριστικά κάτω από την κίριάρχη μιας σκέτης αντιιμπεριαλιστικής γραμμής έπεισε το παιχνίδι του Παπανδρέου. Το μπλοκ αυτό δεν κέρρι έλω ο Οσας. Ελλην όμως, κάτω το Αμερικανικό Νταβός, Δηλαδή πως ο Παπανδρέου κάτω από την πίεση των αμερικανών υποοριών στον Αμερικανό Οσας, που όμοιος υποχωρεί, Σωφός στις δικαιοκρησίες των Τούρκων. Πολιτικά δηλαδή ταυτίσταν με το σφιβνιστικό μπλοκ. Το ότι στον σφιβνισμό, που μερικές φορές εγγραφον δεν μπορούσαν να γίνει συγκεκριμένο πολιτικό σπύτημα. Και τα δύο μπλοκ έλεγαν: Μην υποχωρεί, Παπανδρέου, μη κάνει μεσοδίαση.

Το ένα έβαζε τον Οσας σαν Αττίλα που επιτίθηται για να φάει η Τουρκία, το άλλο τον Οσας σαν Αττίλα που επιτίθηται για να φάει η Αμερική. Και οι δύο έκριναν την επίθεση του Παπανδρέου, αλλά και των σφιβνιστών στην Ελλάδα. Αυτή ήταν η ενόθησ τους, η πολιτική τους ενόθησ που έπαιζε τον κίριάρχη ρόλο αυτές τις μέρες.

Η Ν.Δ. βρήκε σε μια αρκετά δύσκολη θέση. Από την μια «Ο Ελεύθερος Τόπος» να προσπαθεί να μπει επικεφαλής του αντιτορικού αγώνα και από την άλλη ο Οσας να βέλπει από τα άλλα κόμματα μόνο τον Μητσουτάκη και να δίνει την εκκαίρεια στον Παπανδρέου να δηλώσει: «Ο κ. Μητσουτάκης έχει ενημερωθεί πλήρως από τον ίδιο τον κ. Οσας. Ο κ. Οσας δεν επέθεσε να ενημερωθεί τον κ. Φλωριάκη Νομίου, να τον επω έχω χροός να ενημερώσει τον κ. Φλωριάκη» και να τον βγάζει φιλότορκο.

Μόνο η ΟΑΚΚΕ μπόρεσε σ' αυτή την επισκεψη να εκφράσει τις διαθέσεις του λαού για μια δικαιοιρήνη με την Τουρκία, χτυπώντας τον ιμπεριαλισμό και τον σφιβνισμό. Η οργάνωση μας εκτίμησε πως με όλην τη σημερινή συσχετισμοές οποιασδήποτε διαδοικασίας εκκινεί τις ημέρες δεν μπορούσε παρά να λειτουργήσει προς όφελος του σφιβνισμού και του «αντιτορικού μετοπου».

Η αφοσκόλληση με την προβοήσ συγκεκριμένων σημείων απαρτήτων προποθέσεων και από τις δύο αστικές τάξεις, ταυτόχρονα με την καταργησία των σχέδων της Παπανδρεϊκής κλίμας ήταν η καλύτερη απάντηση σ' αυτές τις συνθήκες.

Η αφοσσα που κόλλησε η οργάνωση μας στο Κέντρο της Αθήνας και του Παριια ήταν το μόνο βαθύ χτύπημα στο σφιβνισμό και στα σχέδια της Παπανδρεϊκής κλίμας και βρήκε την υποστήριξη από τον λαό.

Αυτό το σφιβνιστικό μπλοκ χωρρίστηκε στα δύο. Σ' αυτούς που έβαζαν ζήτημα φασισμού στην

Τουρκία και σ' αυτούς που δεν ήθελαν. Ετσι προσπαθήσαν να διαχωρισουν μέσα στις γραμμές τους την δημοκρατία από τον φασισμό. Επικεφαλής σ' αυτόν τον διαχωρισμό τα πιο φασιστικά μέρη, το ίδιο το ΚΚΕ και οι «διαρρηχτές» της λεγόμενης «Κ. Αναγέννησης».

Το μόνο «ΚΚΕ» μπήκε πολιτικά σ' αυτό το μπλοκ όχι μόνο με την Τουρκοφιλία ΠΡΩΤΗ αλλά και με αφοσκόλλημα κλαμακας και συγκέντρωση που οργάνωσε για την υποδοχή της των φασιστοκομμουνιστών ανθρώπων του στην Τουρκία. Το ίδιο αίτημα βέβαια έβαζε και ο Παπανδρέου στον Οσας.

Οι «διαρρηχτές» πάντα θα βρωθεί έρριζαν ένα βρωγότερο σπύτημα έλω ο Οσας με τις αφοσές τους, αλλά δεν κατέβηκαν στις διαδηλώσεις με όλο το σφιβνιστικό και φασιστικό σπυλοβλημα. Όμως μπήκαν πολιτικά σ' αυτό το μπλοκ, στο μπλοκ του « Έλω ο Οσας» παρα την σημαζωγία τους για τον φασισμό της Τουρκίας που ήταν αλλωστε όταν επισκεπτόνταν την Ελλάδα ο φασιστας Γιωρτζελασκ.

